

~ 1 ~

1. deo – Predstavljanje njih meni

Bio je drugi ponedjeljak meseca oktobra. Izašao sam do reke da bih video da li ima trnjina toliko da vredi doći kojeg dana, pred kraj meseca, i brati ih; za kuvanje džema. Gurao sam bicikl da bih, hodajući polako, mogao dobro proceniti da li vredi doći i boriti se sa visokim bodljikavim granama. Hodao sam tako prema Belachu. Nije bilo šetača kao što ih bude subotom ili nedeljom. Ponekad bih se okrenuo, da bih video da li izdaleka dolazi koji biciklist, pa da sa uzanog poljskog puta sidjem u travu i nastavim hodati; bez ometanja nekog bicikliste; uglavnom su oni, na dobrim biciklima za brdsku vožnju, ovde prolaze vrlo brzim vožnjama: Nabiju glave ka prednjim točkovima i – prolete uz bučno usitnjavanje zemljanog grumenja na poljskom putu.

Onda pred krivinom reke ka jugu videh, iznad reda lešnikovog šiblja, da se neka naizgled relativno velika sjajna konzerva spušta. Trebalo mi je vreme od minut ili dva da obidjem krivinu reke i vidim kroz oblak prašine da se na konzervi otvaraju vrata; koja nisu bila ni vidljiva, pre nego što su se otvorila. Izašle su dve ljudske prilike obučene u odela sa kacigama pilota borbenih aviona; kakve sam vidjao u američkim savremenim filmovima. Prilike skidoše kacige i ugledah lica dve relativno visoke žene. I sa dvadeset metara se videlo da su lepe. Naravno da sam zastao. Jer i da su bile u građanskim odelima – šta imam sa njima pa da im pridjem? A ovako – vojska, uniforme, vojni objekt, naoružanje, žene na vojnom zadatku, ... Rekoh sebi: Miruj i ne čini ništa rukama.

Onda se na vratima pojave dve krupnije prilike; videlo se jasno da su muškarci. Ljubazno su mi mahnuli da im svima pridjem, pa onda i da udjem u konzervu; koja mi se tek tu, na ulazu u nju, učinila ogromnom. Pomislio sam:

Ako odbijem – neću više imati priliku da saznam šta je istina o Neidentifikovanim letećim objektima. A po svetu svi koji

pričaju da su u kojekakvim letećim tanjirima, šerpama i loncima bili – pušteni su da izadju u svoj svet i medju svoje ljude. Naravno – neki ne odmah, a za neke ljude, koji su takve susrete doživljavali, se posle pričalo da su pobrljavili. Ali meni je bilo svejedno koliko dugo će moj bicikl ležati u travi, a nisam nikad bio zabrinut oko toga šta će ljudi o meni misliti ili pričati. Ipak je bilo tolerancije prema meni i mom načinu življenja, razmišljanja i oglašavanja: Ovde ne krađu biciklove, a još nijednom me neki javni radnici nisu vodili u zatvor ili u ludnicu. I – nadao sam se da, ako kod uvih u konzervu i udjem, to neću zaboraviti. Jer se za ovakve Neidentifikovane pričalo i to da mogu urediti da čovek zaboravi i kako se zove, a kamoli gde je bio; dok su ga tražili.

Ponudio sam prvo ženama da se popnu i kad su one pokazale da se prvo popnem ja – rekao sam na nemačkom:

„Ich bin der Schüler der alten Wiener Schule. Nach den Regeln des guten Benehmens steigen die Damen zuerst die Treppen hoch, und die Männer zuerst hinunter.“

One su opet pokazale rukom da se ja popnem prvo, a ja sam klimnuo glavom odrečno; u tom smislu da oko redosleda penjanja na stepenicama ovde samnom nema diskusije. A pogotovo ovde na stepenicama koje su pre bile merdevine. Ja sam prvog od dve žene teatralno ponudio moju ruku, kao kad u nekom francuskom filmu, sa temom iz Srednjeg veka, kabaljero pomaže dami da se popne u kočiju. Ova se hitro popela u konzervu, a da nije primila moju ruku, a druga je prihvatila igru i – dala mi svoju ruku. Nisam imao čast da osetim njenu kožu, jer je na šakama imala rukavice. Ušao sam za njima dvema, a da nisam ni pomislio o tome da li bih im bio mogao pobeći. Kad smo se smestili, njih šestoro i ja, obratio mi se jedan od njih na srpskom jeziku:

* Nisi se uplašio kad smo te presreli?

° Nisam ni pomislio da će me tako lepi i čisti ljudi, ako ste uopšte ljudi, a ne serafini ili obični Vanzemaljci, ... baciti u

neki rudnik ili potpalublje nekog preookeanskog broda. A sada još manje mislim na tu lošu varijantu jer: u Švajcarskoj smo, vi mi se obraćate na srpskom jeziku, a sto-posto sam siguran da niste Srbi. Pa sam, eto, intuitivno ušao. I, eto, čujem vas! Inteligentna stvorenja koja nisu Srbi, a pričaju srpski kao da im je maternji jezik: Pa sad shvatam da biste mi mogli biti od velike koristi.

* Opla! Mi tebi da budemo od koristi? A šta ako mi želimo da tebe iskoristimo?

° Sve zavisi od toga u čiju korist biste vi mene iskoristili, a u čiju korist bih ja vas iskoristio, pa tek onda dolazi na red pitanje načina iskorišćavanja.

* U pravu si. Pa kako da se uzajamno iskoristimo? Da li da prvo ti nas iskoristiš, pa onda mi tebe ili obrnuto?

° Znam da vi dobro procenjujete šta ja pomišljam, jer ste u svakom trenutku bili ili ljubazni ili indiferentni, tu sam pogledao na onu koja se kao prva popela u letilicu. Tj. znali ste da neću pobeći. Jedino sad da se dogovorimo kojim redom da krenemo.

* I tu si u pravu; što se tiče toga da znamo šta ko u nekom trenutku pomišlja, ali naravno da ne znamo koju sledeću misao izaziva neka aktuelna misao. A ne znamo takodje ni krajnju nameru ili svrhu razmišljanja. Pa, hajde, počni ti. Baš mi je interesantno da čujem kako ćeš nas iskoristiti.

° Zavisi od toga odakle ste. Vi znate ko sam ja, kojim jezikom se najbolje izražavam, znali ste kad ću izaći u polje, na koji put, ... a ja nemam pojma ni odakle ste, ni šta sve znate, pa prvo da procenim kako da vas iskoristim. Možda biste mogli da me brzo prebacite do Niša i Vranja; da vidim Mirjanu, naše ćerke i njihove porodice, pa da me bez Covid propusnice i carinske kontrole vratite na ovu poljanu.

* Ako to baš budeš hteo samo kaži: „Zaista želim da me prebacite u Niš.“ i – nad južnom Srbijom smo za dva minuta. Telefoniraćemo tvom zetu gde da dodje automobilom da te pokupi. Inače – mi pretpostavljamo dobro šta ti sve može pasti na pamet. Pa sad gledaj kako da nas iskoristiš.

Rekao sam tu: Aha. Vi znate i to da moj zet u Nišu ima automobil i, naravno, vozačku dozvolu. Jer onaj u Vranju voli samo biciklove. Oni su na to odćutali, pa sam i ja odlučio da ćutim. Čak i da ne mislim. Stavio sam sebi u glavu „sliku“ mene sa trogodišnjom Enom u deda-Tonetovom dvorištu 1976-te i mirovao i telom i umom. Voleo sam tu scenu. „Gledao“ sam tri i po godišnju Enu u pletenim vunenim pantaloncima i pletenom džemperčiću. Kosa duga, plava. Nad očima odsečena kosa u stilu paž. Kao mali princ Valiant. „Gledao“ sam nas dvoje pod deda-Tonetovim velikim orahom; koji se nadkrivljivao nad stazom uz zid kuće deda-Tonetovog komšije – a levo od staze. Dakle: izmedju staze i kuće. Tu mi je „u kadru“ bio i deda-Tone. Starac bez kose. Velikog nosa. Skoro okrugao po figuri. Nizak. Nikad ga nisam ni pitao za visinu njegovog tela ali ja ne verujem da je bio višlji od 165 cm. Izraza veselog lica i širokog osmeha; kao i uvek kad dodjem sa Ivanom i Enom kod njega i njegove žene Savete.

Ja sam svetski šampion u zurenju u jednu tačku bez treptanja. U Yoga tehnikama kontrole uma se ta tehnika zove Trataka.

Na mom YouTube profilu „flyingjoymaker“ imam jedan video „20 min. without blinking“, a drugi video „16 min. without blinking“. Oba sam postavio maja meseca 2013-te godine. Izazvali su me bili Yoga-instruktori, koje sam video da objašnjavaju Trataka-tehniku, a celo vreme, tokom objašnjavanja nje – trepću. I tako sam ja izazvan postavio ona dva filma.

Pre, kad bih sedeo u solothurnskom restoranu „Johnny`s bistro“, sa nekim ko „tupi i žvaće“ stare stvari, postavim pogled na tačku medju njegovim obrvama, gledam bez treptanja, kao

da gledam na tačku na zidu i – isključim se. Dešavalo se da mog sagovornika neko nekako omete, ili pozdravom u prolazu ili nekim pitanjem sa drugog stola, pa da moj sagovornik mene pita: Gde smo ono stali (u razgovoru) i naravno da nisam imao pojma ni o čemu smo pričali, te da bih znao koje su mu zadnje reči bile; pre nego što je prestao da meni priča ili objašnjava.

Trataka je neopisivo uživanje. Budale koriste narkotike, da bi pobegli iz stvarnosti koja im se ne dopada. A Trataka je najdivnije stanje mirovanja tela i uma, najprijatnija neopijenost „unutrašnjim drogama“ – endogenima: Tu si i nisi tu! Zavisi od toga kad hoćeš da se uključiš i isključiš.

Ja ovde, u konzervi, nisam hteo da prekinem razgovor sa ovim avijatičarima, nego sam hteo da se uverim da li su zemaljski ili vanzemaljski: da li ovi mogu da čitaju misli nas ljudi, pa onda verovatno i medju sobom. Buljio sam na jedan crni zid u njihovoj konzervi, direktno predamnom i mirovao.

Dvadeset minuta sam mogao sigurno da ne trepćem i da ne mislim ni na šta. A oni – kako hoće. I onda – na onom zidu se pojavila velika slika deda-Toneta, Ene i mene; onako kako je to deda-Tonetov sin Novica nas troje fotografisao. Tu se ja „usključim“ u situaciju i „pustim“ moje domaćine u moj um.

° Znači sad nam je jasno da možete znati šta mi se mota u glavi. Samo ne znam da li baš svaku misao u sukcesiji ili tek temu razmišljanja. Pa evo za probu: Ko je poubijao dinosauruse? Ovo je moje vrlo ozbiljno pitanje, a ne igrarija s vama. – rekoh.

2. deo – Ko je poubijao dinosauruse?

Dugo, vrlo dugo su svi oni ćutali. Dok mi jedan od njih nije rekao:

* Sad si me baš, baš iznenadio. Tokom dosadašnjeg razgovora sam prestao da vodim računa o tome šta se mota u tvom mozgu. I da me je neko pre ovog tvog pitanja pitao šta pretpostavljam da bi moglo biti tvoje prvo pitanje nama – moram reći da ne bih bio ni blizu ove teme. Pogledao je svoje „zemljake“, rodjake ili kolege i upitao: Ko će da mu odgovori?

Jedna od one dve koje su bile izvan letilice, koja je do sada samo slušala i ćutala reče:

„Pitanje je samo šta sve da mu ispričamo?“

Ona druga, kako da znam koja kad su obe sasvim iste po svojim licima i lepoti njihovih lica, reče: „Jasno vam je da će nas ispitivati dok ne sazna sve. A ja mislim da ćemo mi njega najbolje iskoristiti ako mu sve kažemo; kao što će i on nas najbolje iskoristiti ako mu sve kažemo.“

„Tako je“, reče onaj koji je samnom počeo razgovar. Pa nastavi:

„Ali reci mi, molim te, šta se krije iza te namere da prvo saznaš nešto o dinosaurusima?“

° Ako je bilo onako kako ja mislim da je bilo, onda mi je sve jasno o Univerzumu i tzv. Bogu. A ako o propasti dinosaurusu budete rekli nešto se ne uklapa u moju koncepciju o Apsolutnom smatraću, što je sasvim moguće, da niste potpuno obavešteni, jer moja koncepcija ne može propasti zbog jedne sitnice; mislim od sitinice da li neko zna tačno kako su nestali dinosaurusi na ovoj planeti.

* Vi Srbi ste kosmički poznati kao tvrdoglav narod. Tu se kao – za mene sasvim iznenadjujuće – malo nasmešio. Vraćićemo se i na tvoju pretpostavku da li je moguće da o nečem nismo sasvim obavešteni ali sad prvo ovo: Ti znaš da je misao porcija

energije sa identitetom. Konkretno rečeno misao se elektromagnetski prostire kao i audio zapis. Svaka misao ima svoje sinusoide i amplitude. Mi kao žive jedinice možemo dešifrovati jednu misao ako u mozgu traje kao tema. Ali za dešifrovanje razmišljanja, t. j. brzog nizanjanja misli nam koriste elektronski prevodioci misli. A sad o dinosaurima.

- Mi smo četvrta generacija antropoidnih koja dolazi na ovu planetu.

Jedna generacija Reptiloidnih je pre neku stotinu miliona godina otkrila da na Zemlji ima uslova za sejanje života. I posejali su vrste. Naravno, bili su strpljivi i čekali milionima godina da vide u kom smeru se život na Zemlji razvija. Odnosno kakvi nosioci inteligencije će se izfiltrirati. Jer za primitivizam, bestijalnost i zlobu svugde bude uvek predstavnika. Posle mnogo miliona godina su Reptiloidni sebi priznali da se, iz dinosaurusu i zbog dinosaurusu, ovde neće ništa inteligentno razviti.

Ona vaša pretpostavka da je velik meteorit uništio život na Zemlji, pa tako i sve dinosauruse, jeste detinjarija: Morali su Reptiloidni celu planetu pretumbati, prekopati, t. j. vrlo dozirano temeljno bombardovati; da sve što je živelo na kopnu ode u vatru, pepeo i dim. Da se život na kopnu potpuno uništi, a da se planeta ne razleti u komade; kao što su to uradili sa Faetonom. I uspelo im je da za nekoliko godina sve krupno na Zemlji pocrka, a da ostane tek ponešto sitnarije, kao što su varani, krokodili, zmije i kokoške. I naravno skoro sve vrste u velikim vodama. A kad se posle neke hiljade godina magma smirila, kopna ohladila, pepeo pao na Zemlju, vazduh raščistio i preživele kopnene vrste živih bića, koje su spas potražile u velikim vodama, – prva ekspedicija naših je došla s planom i sigurnom bio-tvoračkom varijantom za nastanak antropoidnih životinja na ovoj planeti.

- Druga ekspedicija naših je posle mnogo miliona godina razne vrste primata prevala u jednu jedinu vrstu; u ljude po rasama;

pokazala im neke vrste alata i oružja za odbranu od prostih životinja. Nikad nismo bili sigurni da li nam je sve ovo uspelo i zbog toga što smo novi život posejali na staroj sceni: na ostacima života posle uništenja velikih dinosaurusa.

- Treća ekspedicija naših vam je pre oko 12'000 godina ponudila jednobojstvo i cilju razmišljanja o Univezumu. O vama samima, o „tamo nekima“ van Zemlje, prvima, posledenjima, o smislu, o besmislu, ...

- Četvrta ekspedicija naših, a to smi mi, vam je pre oko 5'000 godina dala velike gradjevine i višlja tzv. naučno-tehnološka znanja. Sad dolazimo povremeno; da vidimo dokle ste kao inteligentne životinje dogurali. Da li stagnirate, nazadujete ili napredujete. Da li ćemo mi morati uništiti vas tzv. inteligentne, pre nego što vi uništite planetu, ili ćemo rizikovati da vam sve prepustimo; proračunavajući da ćete se samo desetkovati i krenuti ispočetka. Kao što se to već nekoliko puta dosad i desilo. Je li ti ovo dovoljan odgovor?

° Po tom pitanju jeste.

* Sad da te obavestim da je svejedno kojem od nas se obraćaš, jer mi smo svi po znanju i rangju isti. Oni koji su na našoj planeti naše vodje – nisu ništa ni bolji ni lošiji od bilo kojeg od nas ovde prisutnih. Svi imamo ista znanja ali razlike se pokazuju na sklopovima boja u auri svakog od nas. Ti akordi su različiti u zavisnosti od toga kako koji od nas kako brzo i funkcionalno koristi znanje koje, kako rekoh, ima svako od nas jednako. Ovo ovde – pokazao mi je prstom na neki bedž na njegovom odelu, su naši brojevi koji pokazuju ko je organizator ovog projekta i ko je najodgovorniji za propast operacije. Za uspehe operacije su svi jednako zaslužni. Naš Prvi je uvek na našoj planeti. To znači da ga mi čuvamo za brigu o našoj planeti, a za vanplanetarne akcije smo dobri svi mi, neznatno sporiji od njega.

Naš Prvi ne mora biti biran jer je svima nama, kao sklop vibracija vidljiv (bojama u njegovoj auri).

Kod vas, na Zemlji, vi birate i klanjate se i pametnima i budalama. Ali ipak više budalama, jer za pamet pametnih malo ko od vas ima sudske kvalifikacije. Tj. malo ko od vas ima uma za shvatanje ličnosti onog koji vam je za vodju nametnut ili onog kojeg vi za vodju odaberete. Ako se u nekom narodu i nadju par žena i muškaraca koji mogu videti astralno biće nekog od vas, onda zasad niko, od tih par žena i muškaraca, ne zna šta te boje u aurama ljudi znače. Ti to znaš ali ti aure ljudi ne vidiš. A i da ih vidiš – na koga bi s tim mogao nekako uticati? Na vašu prostu masu danas ne. Ako bi ti za nekog vodju tvrdio da je idiot – završio bi se brzo tvoj boravak na ovoj lepoj planeti. A ako bi ti za nekog dobrog tvrdio da njega treba priznati da vas vodi – ko bi te poslušao?

Tebe, dalje interesuje ko smo mi, odakle smo i zašto smo došli?

° Dakle, tu smo se razjasnili da ste vi Vanzemaljci. Pa dobrodošli i ovog puta na Zemlju. Ne poznajem Kosmos da bih znao iz koje galaksije, oko koje zvezde, sa koje planete ste. Pa možda i upamtim šta mi sad budeš rekao, da jednog dana i nadjem vašu planetu na nekoj karti. Ali to u ovom momentu nije važno. Važno je to da sam ja vas već iskoristio taman toliko koliko mi je bilo važno, a iz ovog, što ste mi o vama ispričali, ne vidim da bismo o bilo čemu još imali šta razgovarati: Vama je sve jasno, meni je sve jasno i ostaje samo da čujem kako vi mislite mene iskoristiti.

* Jesi li siguran da nas ništa više ne želiš pitati?

° Sasvim siguran. Mogli bismo se samo propitivati; Vi kao profesori, pred kojima student polaže Diplomski ispit, i ja kao student koji će na kraju dobiti prolaznu ocenu.

* Dobro. Mi smo primetili da ti imaš shvatanja koja se mogu ljudima ponuditi ne kao religija, nego kao znanje o Bogu, tj. o

Univerzumu. Pa smo pomislili da te možemo iskoristiti, podržavajući te u tvojim shvatanjima; da to znanje širiš među ljudima. Jer uvidesmo da su tvoja shvatanja u tebi nepokolebljiva.

° Baš se radujem da me podržite. A kakvo je to iskorišćavanje mene?

* Podržavanje tebe u našem interesu je u tome da se vi kao antropoidne životinje potpuno razvijete; moralom i humanizmom. Jer iscrpljenje svih mogućnosti razvoja jedne civilizacije ne zavisi od stupnja naučno-tehnološkog razvitka nje. Potpuni razvoj jedne žive jedinke ne zavisi od skupa podataka u njenom mozgu. Ni od filozofsko-špekulativnih sposobnosti nje; žive jedinke. Naravno da se samo intuicijom i instinktom ne stiže ni visoko ni daleko. Ali za jedan moralno-humanistički stav kod vas, na Zemlji danas, dostaju čak i osnovno-školska znanja. Tvoja znanja, naprimjer, nisu ni srednjoškolska, a kamoli da su akademska. Ti si na neki način prljavi igrač. Vi nekoj budali pravdate glupa dela i glupe reči njegovom glupošću. Ti sebi daješ opravdanja da nisi školovan. Pa čak i uživaš u tome da školovanima „trljaš noseve“ i bezobrazno govoriš da su bezveznjaci. Pa neka ti bude za utehu – u pravu si da su bezveznjaci. Zato smo i došli kod tebe, a ne kod nekog akademca. Akademci imaju teleskope, satelite, atomske bombe, podmornice, ... Ovde nedostaje nešto što oni nemaju, a što ti imaš. Pa, eto opet hrane za tvoj Ego. Potpuni razvoj neke grupe ljudi se može postići i u okviru nekog naroda. Odnosno ne mora to biti na civilizacijskom nivou. Medjutim – prvo da se mi s tobom oko jedne sitnice dogovorimo.

I tu me je pogledao sa zadržkom kao da me pita da li pristajem na to.

° Dobro. O čemu se radi?

3. deo – Dogovor o razgovoru

* Ti znaš da mi našim letilicama možemo, medjuzvezdanim slalomom, na Zemlju doći za nekoliko sati, jer putujemo kroz Ništa; ne nailazimo na otpor. Ali neka audio ili video pošiljka odavde do naše planete putuje kao i svetlost: hiljadama i hiljadama godina. Pravolinijski kroz sve moguće medije i sfere kao prepreke. Zato smo te uveli u ovo što ti smatraš konzervom, da bismo te pitali da li pristaješ da naš razgovor s tobom, ne u varijanti profesori: student, nego u varijanti istomišljenika na zajedničkom zadatku, snimimo audio-video i poneseemo našima tamo; jer ćemo odleteti odmah posle završetka naših razgovora s tobom. A to znači kad odavde krenemo – za par sati ćemo biti tamo. Pa da bismo tamo odmah pokazali da je naš projekt stvaranja humanoidne civilizacije potpune svesnosti, na ovoj planeti, na dobrom putu – želimo sada da sve razgovore s tobom snimimo.

° I tako biste vi mene iskoristili? Moj ego se raduje.

A kao da naš dosadašnji razgovor niste snimali. Tu se moj sagovornik opet, kao malo nasmešio i rekao samo:

* To da li smo naš dosadašnji razgovor snimili ili ne nije važno. Važno je to što se ti varaš da ti je o Bogu sve jasno. Pre uništenja dinosaurusu su ti trebala na um pasti par drugih pitanja.

° Pa imao sam ih.

*Nisi ih ni izprecizirao ni izrekao. Ni u tebi ni nama. Naprimer: Zašto Reptiloidnima nije uspelo, a nama jeste? Ako smo već jednako moćni umno, tj znanstveno i tehnološki.

Šta sam mogao na to reći. Čutao sam.

To što čutiš neka te ne čudi. I reptiloidni i mi znamo da je suština Boga inteligencija i volja. Neko bi mogao pomisliti:

„Samo to?“

Ali to je suština Univerzuma; inteligencija i slobodna volja.

Inteligencija bez slobodne volje je psihopatologija.

Slobodna volja bez inteligencije je anarhija.

Svugde život počinje sa jednoćelijskim organizmima. Iz koje protozoe krenu razdvajanja na vrste zavisi od slobodne volje protozoa i složenijih vrsta da se okoriste inteligencijom; koja je aktivna i kad ju neko spoznaje i kad ju neko ne spoznaje. A to konkretno znači: sve i svako dobije ono što želi.

Vrste, rase i klase stvara slobodna volja, a ne plan Velikog laboranta, sa tačnim uvidom u katalog od milijardi vrsta, rasa i klasa. Da protozoe nemaju volju – ne sme niko izvan roda protozoa to tvrditi. A inteligentne su potencijalno koliko i ljudi. Radilo se uvek samo o tome da je te potencijale trebalo razviti. Kad su Reptiloidni shvatili da ni posle stotina miliona zemaljskih godina dinosaurusi ovde ne žele ništa, jer im je dobro bilo onakvima kakvi su bili i gde su bili, a i ostale vrste živih bića nisu želele ništa, jer su već imale sve sposobnosti koje su im trebale, odlučili su Reptiloidni da unište dinosauruse.

A konkretno zbog ovog: Sav život na nekoj planeti je scena za razvoj vrste koja će se razviti do svesnosti sebe kao Boga u ispoljenju, odnosno do svesnosti sebe kao ispoljenja u Bogu. Ako neka vrsta samo vegetira, a suviše dugo ometa ili sprečava razvoj neke druge vrste sa potencijalom pune svesnosti – nestaje. Naizgled slučajno, ali uvek namerno. Ta namera za konkretno uništenje vrste ili života na nekoj planeti nije ni u Bogu, kao Omnipotenciji, ni u nekima kao intelektualno i naučno-tehnološki razvijenima, nego je u suštini samog Stanja stvari: zlo sâm sebe „pojede“, tj, pokvareno istruli po svojoj suštini. Atlantida je sama sebe uništila. Potop su isprovocirali ondašnji arogantni ljudi. Hitler je vaša stvar. Treći svetski rat već vodite. Da li će vas ostati jedna milijarda ili jedan milion – videće ko preživi. Pa će medju preživelim ostati legende i čudjenja nad arheološkim nalazima; koja neće razumeti. Itd.

° Dobro. A kako da razumem slobodnu volju kod zmiје koja ima najlepše šare po telu. Lepše nego na nekom ćilimu? Ili rep pauna?

* Vi ljudi, uglavnom, potcenjujete životinje. Zašto se jedan orao ne obruši na kravu, nego se obruši na lisicu? Ili ne na zrelog čoveka, nego na dete? Zato što tačno zna šta može poneti. Nakon posmatranja, upoređivanja iz iskustva, razmišljanja i proračunavanja – krene da pada na ono što može poneti. Mada se neki orao preceni pa se obruši na ovna. Ali – svaki orao se obrušava s ledja. Ne prvenstveno da mu lovina ne bi pobegla, nego da lovinu može odmah udarati u potiljak. Zato i jedna vrana, za nju bezopasnog goluba počne udarati kljunom u glavu, a ne u krilo. Zna li vrana nešto o mozgu kao centru svih nerava i komandi? Sasvim verovatno. Znaju li zveri nešto o krvotoku; kad prvo gledaju da ugrizu za vrat, a ne za rog ili koleno? Sasvim verovatno da znaju. Zašto su zelene zmiје u prašumama zelene boje. Zašto su zmiје sa humusa sive i crne? Zašto su zmiје u toplim krajevima Zemlje divno išarane? Možda svojim očima vide Sunce i cveće kao kaleidoskop. Slažeš li se?

° Šta ću nego da se složim, pa da vidim da li će mi se nekad neka primedba izroditi.

* Tebe smo izabrali da kažeš ljudima da vas načno-tehnološki razvoj neće nigde odvesti; morate se urazumiti, tj uljuditi; kako vi kažete.

° Čast mi je!“ – rekao sam, a onda dalje i ovo: „Vi znate da na Zemlji u svakom momentu, već hiljadama godina, ovakvih kao ja ima uvek 28, koji su „tegleća marva“ ili lokomotive društva. Pa kad umre jedan rodi se novi za 28 na broju?“

* Znamo.

° Pa zašto ste izabrali baš mene? – upitah s čudjenjem.

- * „Zato što si pre osam godina tvojoj mladjoj ćerki kupio usisivač.“ – tu se on baš glasno nasmejao, a i ostalih četvero. Svi odjednom; što se u ova dva dana sa njima još nije desilo.
 - Pa vi onda znate da usisivač nisam kupio.

- * A kako da onaj slučaj nazovemo? Kako mladjoj ćerki nisi kupio usisivač?
 - Nazovite ga kako je i bilo: „Kako sam hteo ćerki kupiti usisivač.“

- * Dobro. Ti si verovao da to znate samo ti i ona prodavačica. A evo sad čuješ da to znamo i mi. Ispričaj ti to u kameru i mikrofon; da to poneseo našima. Da te predstavimo u pravom svetlu.
 - U tome onda nije bilo ničeg neobičnog.

- * Nije za tebe, ali je to objektivno najvišnji akt poštovanja i samopoštovanja. Potvrda dostizanja najvišljeg intelektualnog nivoa ljudske jedinice.
 - Auuu! Da nisi malo preterao?. – upitah mirno.

- * Ne pravi se blesavijim nego što jesi! Ko bi od onih još 27 to izveo onako kako si ti izveo? Mi ne znamo ništa slično tome. To nije bila sitnica. To je bila tvoja radost u poštovanju dogovora.

Kad ti je onaj starac rekao da si ti jedan od dvadeset osmorice nije ti rekao da ste svi potpuno isti. Ti si krajnje neobičan. Ali 'ajde, ispričaj to. I neka te ne ometa što nas petoro i onaj tamo pri komandama, znamo kako je to teklo.

 - Uistinu, drago mi je da to znate. Pa, evo i za one vaše tamo u daljini:

U zadnjoj nedelji meseca juna 2013-e meni u telefonskom razgovoru moja mlađja ćerka reče da njen sin Ilija, koji je tada bio 16 godina star, namerava da uči sviranje klasične gitare. Jer mu je bilo postalo dosadno da „visi“ na Internetu. Ja sam svakom od šest unučadi slao muzičke instrumente koje su, kao, hteli učiti svirati. Medjutim niko od njih nije počeo ništa ozbiljno i istrajno. Aleksija je imala nekoliko časova poduke sviranja na klavijaturama, a ostali baš ništa.

Ja sam mojim ćerkama bio objasnio da je jeftinije svoj deci sveta kupiti muzičke instrumente, pa da ne sviraju, nego posle tu decu kao odrasle slušati kako su hteli učiti sviranje na nekom muzičkom instrumentu „ali ih roditelji nisu materijalno u tome podržali.“

Mojoj ćerki nije bilo zbog novaca, da ja u Vranje odnesem gitaru iz Švajcarske, nego je znala iz mojih časova sviranja na gitari vranjanskoj deci, koja su dolazila kod mene sa samostalno kupljenim jeftinim gitarama; šta obično biva? Najčešće kupe gitare krivih vratova, visokih kobilica, sa loše razredjenim žicama na kobilicama i konjićima, ... A desi se i to da je na nekoj gitari neki prag višlji od sledećeg i – žica „zuji“. Krajem juna te godine je, kao i obično u Srbiji, počeo školski raspust. Cela porodica moje mlađe ćerke je za par dana trebala krenuti u Grčku na letovanje od dve nedelje. I ja tu nisam hteo da se Ilija tamo dosadjuje, nego: „kad je gvoždje vruće – da se kuje“.

Odaberem ja jednu gitaru kod Brönnimanna u „Music Melody“, pa prvog petka, s Ilijinom gitarom, krenem autobusom u Srbiju. Stignem tamo u subotu popodne. Dam Iliji do ponedeljka par lekcija sviranja na gitari. I u utorak predložim ja njemu da na zid postavimo viljušku za gitaru; da ona na viljušci visi, a ne da im smeta u maloj sobi; u kojoj su pored njega spavali, radili i učili još i Marija (tri godine mlađja) i Gavriilo (šest godina mlađji od Ilije).

Ilija reče, „Važi. Da postavimo viljušku na zid.“

Ja ga pitam: „Imate li električnu mašinu za bušenje, sa burgijama za beton i cigle.“

On mi reče: „Imamo.“

Ja mu kažem: „Donesi bušilicu, burgije i usisivač za prašinu.“

On mi kaže: „Nemamo usisivač.“ Kako nemate usisivač za prašinu? – začudim se baš mnogo, a pomislim: Moja ćerka u 2013-oj godini ovog veka čisti metlom kuću, u kojoj žive šest osoba. Tugo moja! Muko njena.

Imao sam još 100 Evra; po planu da odem u Staru Pazovu, kod brata Bode i njegovih, pa od njega, u subotu uveče, pred Sava centar u Beogradu, na autobus za Švajcarsku. I tu ja to odbacim. Kažem Iliji: „Idemo u grad da kupimo usisivač.“

Ilija: „Nemoj. Mama će se ljutiti. Ona hoće da kupi jedan dobar usisivač kad ode u Niš.“

Ja: „Ma što da se ljuti? Idemo da kupimo usisivač. Usisivač k`o usisivač. Bolje osrednji nego nikakav.“

Podjem ja a Ilija zamnom; ubedjujući me usput da ne kupim usisivač.

Kad sam ja 1989-e otišao iz Vranja najbliža prodavnica tehničkih stvari je bila u centru Vranja. A sad, 2013-e je bilo takve prodavnice čak i prekoputa stana u kojoj smo živeli moja supruga, naše ćerke i ja. Udjem ja u tu prodavnicu, desetak kuća iznad pozorišta „Bora Stanković“, na istoj strani ulice, i pitam prodavačicu da li imaju usisivače za prašinu. Ona odgovori potvrdno. Ja pogledam sve usisivače i odaberem jedan u vrednosti do 80 Evra. Ponudim ja to da platim, a ona mi reče da sme da primi samo Dinare.

Ja joj kažem da ostavi kutiju sa usisivačem pored jednog zida tamo, a da ja idem u grad da zamenim Evre u Dinare, pa ćemo sigurno doći po usisivač.

Krenemo Ilija i ja u grad da nadjemo menjačnicu za strane valute u Dinare. I udjem ja u jednu. Zamenim 80 Evra u Dinare i krenem da izadjem iz manječnice. Kad na vratima – Ena. Dok

sam ja bio u menjačnici Ilija joj je mobilnim aparatom telefonirao, a ona se u to vreme vraćala iz Škole; u kojoj je zaključivala ocene učenicima njenog predmeta elektronike. Ena tu poče da me ubedjuje da neće dozvoliti da kupim usisivač, a ako ga kupim neće ga uzeti i vratiće mi sve novce koje sam joj dao da ponese u Grčku. Ilija je već bio pobegao kao da je napravio neoprostivu štetu. I šta sam tu mogao: Ena je „ludja“ od mene. Kad smo ona i ja došli do prodavnice u kojoj me je čekao usisivač, ja joj rekoh: Idi ti dalje tvojoj kući. Ja neću uzeti usisivač, ali moram to reći prodavačici. I – Ena ode. Udjem ja u prodavnicu, stavim na sto sve Dinare, koje sam dobio za 80 Evra, malo više nego što je cenjen usisivač, i kažem mladoj ženi:

„Moja ćerka mi ne da da joj kupim usisivač. Kaže da će kupiti jači i bolji u Nišu.“

„Nema problema. – reče prodavačica.

„Dobro. Hvala na saradnji i – dovidjenja.“ – rekoh ja njoj.

„A šta sa ovim novcima ovde?“ – upita ona mene.

„To je vaše.“ – rekoj ja njoj. „Ja sam rekao da ću kupiti, a ona ako neće ovaj usisivač, neka čisti metlom; dok ne ode u Niš da kupi bolji.

„Ma nemojte tako! Dajte taj novac vašim unucima.“

„Gospodjo, ja sam svima dao novce koje sam im planirao, a ovi Dinari mi sad ne trebaju, plus: rekao sam vam da ću usisivač kupiti sigurno. I – dogovor je dogovor. Vi ste na moju kupovinu računali i ne mogu da vas razočaram. Radostan sam što ste prodali usisivač, a da ga je vaša mušterija, svojom voljom, ostavila u prodavnici. Prodajte ga sutra ponovo.“ I izadjem bez raspravljanja. Kad sam popodne prošao pored prodavnice – bila je zaključana. Valjda je prodavačica izračunala bila da sebi sme dozvoliti slobodno popodne. Kad smo se posle nekoliko godina Ilija i ja, tokom jednog telefonskog razgovora, oko nečeg raspravljali rekao sam mu:

„Ilija nemoj samnom da se raspravljaš. Naći ću rešenje koje valja za sve. I onda mu ja ispričam kako sam kupio usisivač za njihovu kuću. Ilija se tu smejaio i iz poštovanja prema svom dedi, tj. prema meni, nije smeo da završi rečenicu: Pa ti si, ..! Posle sam to ispričao i Mirjani. Ona mi je, kao starom drugaru, završila rečenicu slobodno:

„Pa ti si blesav. Što nisi uzeo usisivač i doneo meni.“

* Pa to ti i mi kažemo. Nisi blesav. Samo nisi običan. – reče jedan od mojih Vanzemaljaca.

° Ja ne stojim prema ljudima, nego stojim prema sebi.

* Ispravno.

4. deo – O duhovnom razvoju starih Zemljana

Kad sam sutradan došao iza one iste krivine na reci, iza koje se bila spustila ona letilica – letilice tamo nije bilo; kako sam očekivao, nego je u travi stajala ona žena koja mi je onda bila dala svoju ruku; da joj pomognem pri penjanju u letilicu. Došao sam do nje i rekla mi je:

„Daj sad ti mi ruku. Sad ću ja tebe da vodim.“

Pružio sam joj ruku i povela me je par metara ka otvorenom polju. Tako mi se činilo. Medjutim u jednom momentu sam prestao osećati neravan teren livade i bio siguran da mi je pod cipelama metalna ploča. Iza mojih ledja je nešto kucnulo, škljocnulo ili šta već i – namah videh pred sobom isto ono odelenje i pet osoba, od onih šest sa kojima sam juče razgovarao. Bilo mi je to iznenadjenje ali čemu čovek da se čudi od ovih koji tumaraju medju galaksijama i zvezdama? Rekoh samo: „Dobar dan. Radujem se da vas vidim.“

Svih petoro rekoše istovremeno:

„Hvala. I mi se radujemo da vidimo ovde tebe.“

Kad sam seo na široku, udobnu stolicu, reče mi onaj sa kojim sam juče najčešće pričao:

* Rekli smo juče da ćemo dalje pričati kao prijatelji u kafani.

Pa da nam kažeš šta bi voleo da čuješ još od nas.

° Cela naša praistorija je svima nama ljudima relativno nepoznata. Pa sad, kad biste mi sve ispričali i objasnili ne znam kome bih ja i zašto to dalje preneo. Pričajte šta hoćete, pa ću ja već negde početi da se čudim koječemu i da vas možda i pitam za koješta.

* Nećeš da pitaš ko je iznad nas, koja je civilizacija iznad naše, odnosno u kom smo mi savezu planeta, galaksija ili čega još?

° Naravno da neću. Nisam ja ni političar ovde negde, ni vojnik, agent, policajac, ... Šta mi znači informacija o tome koliko vas tamo ima. Da li pravite decu. Da li jedete ili vam probavni

sistemi i ne trebaju. Da li vaše žene imaju menstruacione cikluse. Imate li uopšte Mesec oko svoje planete. Da li pravite otpad, imate li bolnice, domaće životinje, ... One sitnice o tome ko je šta po površini Zemlje zidao i koji od desetine proroka je najavio dešavanja za budućnost od ovog trenutka – nisu teme oko kojih ja „razbijam glavu“. Ja nisam neko ko se „pali“ oko misterija. Atlantida? Piramide? Dvanaesta planeta? Ne interesuje me više ni Isus, ni Vatikan, ni Pravoslavlje. Srećan sam što sam vas upoznao. Pa da mi ne biste izbrisali sećanje bolje je da ne znam sve o vama. A ako vi želite nešto da kažete celom stanovništvu ove planete – spustite se na centar Solothurna. Ako budete hteli ja ću vam doneti neki jak razglas, pozajmiti handycam i prodavati film o vašem prvom javnom obraćanju Zemljanima. Tako ću moći da štampam moje sveske i pomognem mladim inteligentnim ljudima, koji su zbunjeni u ovom svetu grabljenja materijalnih dobara. Ja ne sumnjam u to da vi sve saznajete iz planetarnih polja informacija. Ali ne sumnjam ni u to da se mozaik može sastaviti logikom i pogledom „iz ptičje perspektive“. Tj. Istorijom filozofije; u smislu prepoznavanja svega što je besmisleno, pa ga kao besmisleno odbaciti i tako nekim prelomnim momentima u istoriji Zemlje, kao što je ono sa dinosaurusima, ..., te shvatiti moguća ishodišta.

* Tvoja greška je što precenjuješ ljude. Ti misliš da je svima jasno i prosto ono što tebi izgleda jasno i prosto. Govori ti ljudima da je čovek pozicija Boga, ali ne misli da se ceo svet interesuje za ono za šta se vas ni 10% ljudi interesuje. A još manji procenat ljudi se trudi da poveže pametno objašnjene stvari u egzaktnim naukama.

Da bi se u našem projektu intelektualno-moralnog razvoja vas ljudi dostigla situacija u kojoj je značajno velik broj činilaca, koji mogu uticati na potpuni razvoj nekog naroda ili cele civilizacije – mora se mnogo govoriti i ponavljati; kao i deci u

obdaništu. Jer ste vi, u celini gledano, još intelektualno-moralna zajednica vukova i hijena. Ko od ljudi razume i prihvata onu izreku, koja i ne valja, da je legitimno približavanje Bogu kroz potpuno Znanje neznanja?

° Nisam ja kriv što je Cusanus tražio Boga u opipljivoj stvarnosti, t. j. na drugom nivou njegovih (umnih) aktivnosti: tj. razumom. Niti što se svaka belosvetska budala pravda Sokratovom izrekom: „Znam da ne znam.“

Nicolaus Cusanus je rekao da oko vidi sve, ali sebe ne može videti. I šta da ja radim kad za moja ponudjena razmišljanja iz zadnje dvadeset i četiri godine niko ne pokazuje interesovanje. Ako im ja nisam razložno objasnio da je Emanuel Kant mogao biti mnogo korisniji da je više upražnjavao seksualne odnose sa ženama (ako je uopšte ikad koju ženu i iskusio), a da je manje ismevao svog imenjaka Swedenborga, odnosno da bi Hegel bio mnogo korisniji da je više poštovao indijsku filozofiju i manje obezvređivao Taoizam, tj. Knjigu promene, onda im (ljudima je l' te) niko nije ništa objasnio.

* Dobro. Inteligencija je nešto apstraktno, a um je konkretan. Kao i oko što je konkretno. I kao što oko sve vidi tako i Božanski um sve zna. Razlika je, kako si shvatio, u tome što konkretno oko o sebi ne zna ništa, nego o njemu zna nešto samo um konkretnog ljudskog bića, posednika oka. A Bog je um koji sve zna, a sebi je jasan kao svesnost sebe. Taj sveznajući um se ne bavi sobom ni kad je izdiferenciran, ni kad je u semenu; neizdiferenciran. I ne interesuje ga da li se neko ispoljenje Njega bavi Njime, Bogom, Logosom. Jer, kako Taoisti kažu, čim počneš razmišljati o Celom – postavio si se izvan Celog. „Pa kako možeš saznati nešto o celom kad je ono okrnjeno, onda kad tebe nema u njemu; jer si se svojim razmišljanjem postavio izvan Njega, Logosa?“ Molim lepo! Kao da je onaj koji razmišlja o Bogu Logos pored Logosa, kao da je um pored uma; da je um ispoljenja autohton u odnosu na

um Celog; na um Boga; svejedno da li ispoljenog ili neispoljenog? Ne. Ti si Bog samo onda kad si pozicija njega: mirna svesnost. Ono tvoje:

U umu, umom, umno, izvani uma sebe naći. Ni transom, ni molitvom, ni opijatima, nego bistrim umom. Taj Božanski um je sebe svestan i kad je neizdiferencirana celina; kad je, kako bismo i vi i mi rekli, samo semenka. Tako da ona teorija Velikog praska nema smisla, jer Bog ne eksplodira, nego se otvara. Živi. Diše.

Vaša stara filozofska teologija ili filozofija teologije se uzdigla na zaključke tzv. Negativne Teologije t. j. Priznanje nemoći spoznavanja Boga – takozvano Sveznajuće Neznanje! Cirkus. Kako su mislili da se približe Bogu znanjem svega što On nije. Pojmiti sve što On nije? Ne može sa tako ni naslutiti, a kamoli saznati. Može se znati tačno šta Bog nije – ali Bog nije ono što se ne zna šta jeste. Jedino što Bog nije jeste – Ništa kao realnost, ali je i ono u Bogu umom kao pojmljenje nečeg što ne postoji. Pa da rekapituliramo: Ne može se definisati nešto što nema višlji rodni pojam. Biće i bivanje su dve stvari. Biće može iskusiti bivanje, a bivanje nije iskušljivo, nego je samo shvatljivo. Nos može osetiti smrad, a smrad ne može osetiti nos. Bivanje ne može pojmiti biće, a biće može pojmiti bivanje. Postoje stvari koje nemaju višlji rodni pojam ali su jasne zato što se odredjuju kroz negaciju njih samih:

Mrak – kao odsustvo svetlosti,

Tišina – kao odsudstvo buke,

Mirovanje – kao odsustvo kretanja,

Odmaranje – kao odsustvo naprezanja, ...

Bog ne postoji kao sebi Negativni; kao minus, kao nepostojeći, ... Bog se ne može odrediti negativnim poimanjem Njega kroz neispoljenje Njega. Bog nije Ne-Bog. Odnosno Bog nije ono Ništa, koje postoji i kad ne postoji. Bog je večni Skup svih mogućnosti; ispoljenih ili neispoljenih – svejedno. I tu dodje sasvim osnovano ono učenje Mazdaista da je Bog stvorio svet

iz svog razmišljanja. Naravno ne ni iz čega, jer je to nemoguće, nego ni u čemu, a iz seba sâma: Iz sebe neispoljenog u ispoljênja sebe.

° Dodjosmo i do mazdaizma; do neke religije na Zemlji.

* Ne do neke religije, nego do jedine, Jer su sve jednobožačke samo skup nerazumevanja prve vam date informacije o Bogu.

° Informacije?

* Da. Radi se o informaciji. Mi nismo dali verovanje. Mi smo Vaviloncima dali informaciju o umu iznad ljudskog. Dali smo im znanje da nadmoćniji um postoji; da je u njima i oko njih. I čekali smo da vidimo ko će ga za svoje dobro shvatiti i iskoristiti mogućnosti koje u Njemu i s Njim ima.

Zaratustra ga je nazvao Ahura-Mazda i ponešto shvatio, ali nevešto oglasio. I – isterali su ga i iz porodice i iz roda. Morao je da pobjegne kralju Vištaspî. Propovedao je i dalje isto svoje jednobožačko shvatanje Univerzuma, a ubijen je od strane neistomišljenika kad je imao 77 godina života. Posle su to od Vaviloncima preuzeli i ostali narodi, kako kojim redom, jer im je zvučalo uverljivo, a već su svi shvatili da ljudski um nije najmoćniji. Pošto Boga nisu mogli shvatiti, iako je to jednostavnije nego shvatiti Martina Heidegera, oko kojeg ti nećeš ni da se trudiš, jer se ne snalaziš u njegovoj terminologiji, ostalo im je (ljudima, je li) da pretpostavljaju i veruju sveštenicima. Ne kao da im je Bog nešto rekao, pa da u Božju direktnu reč veruju, nego veruju sveštenicima; koji tvrde da im se Bog obratio i da su ga razumeli. A pošto jedan sveštenik kaže ovako, a drugi onako – ljudi se ubijaju oko verovanja. Uglavnom, donekle znaš istoriju vaše civilizacije. Ljudi nedelima svojim pokazuju da su malo šta razumeli. Nisu mogli razumeti informaciju, pa su prenosili interpretacije verovanja. Mada je Mirza Husein-Ali Nuri u vašem 19-om veku lepo rekao da religija mora biti u saglasnosti sa naukom i umom.

Ali terajući proste ljude na verovanja u Boga napravili su klanicu koja traje hiljadama godina. Bogu je to svejedno. I ubijanja i ljubav su u Njemu. Sloboda je ponudjena, pa ako neko ne zna kako da ju samo uzme – neka pokuša da ju naporom stekne. Napor je umne vrste. Umom se stiče tzv. večni život, a ne klanjem nevernika i misioniranjem uz mač i otrov u prstenu.

◦ Da li ste vi Vaviloncima baš sve objasnili?

* Slike se prave za oči i čovek njima gleda. Slepac ne vidi ništa, a onaj koji vidi ne može da prevedu dvodimenzionalno u trodimenzionalno; da sliku opipa kao skulpturu. Ali u skulpturi nisu boje. Umu se kaže suštinsko i inteligentan čovek shvati suštinu. Maloumnik ne shvati ništa, pa kako da prevedu životno važnu informaciju u znanje. Ostaje mu verovanje. Ali u verovanju ne egzistira samopoštovanje u blaženstvu, nego egzistiraju trans (molitvom) i strah (u neshvatanju Stanja stvari). Jesi li ti shvatio Boga?

◦ Jesam.

* Jesi li ga doživeo?

◦ Jesam.

* I ko ti je u tome pomogao?

◦ Bog kao Skup svih mogućnosti.

* E, zato si ti opravdano samouveren i drzak; a vernicima si bezbožnik. Jer Bogu ne smeju da pridju kao svom drugu; poznaniku, prijatelju, ... A On stoji svima na usluzi. Mirza Ali Muhammed je ubijen kad je imao 31 godinu, a još kao mlad je lepo rekao „Bab je prolaz kroz koji čovek svoju dušu sretne“. To je ono isto što je Isus Hristos rekao: „Kroz mene ćete doći do Boga.“ A to znači kroz poštenje i čovekoljublje. Ili ono tvoje: „Umom, u umu, umno sebe izvan uma naći.“ Svesnost.

Mudre ljude nisu ubijali zemljoradnici i stočari, nego su ih ubijali oni koji su im bili prostorno bliski, a interesno daleki. Zato se ti i ne trudiš mnogo da te svi čuju. Jer ako istinu objasniš njenom jednostavnošću – postaješ opasan onima kojima ne odgovara znanje među jednostavnim ljudima; njima je korisnije da niko, kao i oni sami, ne shvati jednostavnost Boga. Skup svih mogućnosti nije papazjanija, nego je inteligencija i slobodna volja: Slobodna volja inteligencijom izgleda bezgranična u rešenjima i ishodištima. Ali ipak nije tako. Inteligencija ne podržava besmislene stvari i besmislena rešenja. Odnosno moguće je sve što nije nemoguće. A da bi mnogo toga bilo mogućeg postoji i par nemogućnosti. Tj. one tri nemogućnosti koje ti pominješ, jer kad bi i one tri nemogućnosti bile moguće postojao bi apsolutni besmisao, a ne apsolutni smisao. Znači; dobro i zlo (donekle) imaju smisla, pa neka se priklanja ko čemu hoće. Ali kad bi se istoimeni polovi u fizici, tj. u magnetizmu i elektromagnetizmu, priklanjali jedan drugom – imali bismo ili vrelu supu ili vrelu sadržaj septičke jame u jednom koje se zove bezgranično Ništa. Žena i muškarac su polovi. Šta bi bilo da postoje samo žene ili samo muškarci?

Komplikovane protozoe bez težnji jednih ka istim takvim.

° Dozvolite da se odbranim oko Heideggera.

* Izvoli.

° Kako razumeti M. Heideggera kad traga za Bogom?

Nikako, jer je Bog kod Heideggera nejasan i jezički i ontološki. Za mene stvar stoji ovako: „sein“ je glagol („biti“). Das Sein je apstraktna imenica „bivanje“ (egzistiranje, postojanje); poimeničenje glagola „sein“. Glagol „sein“ nije isto što i „das Sein“; jer „biti“ nije „bivanje“. Ni u kom jeziku glagol i imenica nisu ista vrsta reči; U nemačkom jeziku određene imenice imaju članove (der, die, das), lične zamenice (er, sie, es) kao i demonstrativne zamenice (der, die, das).

Za neodredjene imenice su neodredjeni članovi: ein, eine, ein. Svaka imenica ima jedninu ili množinu i deklinira kroz padeže. Glagoli su u infinitivu i dodju u jezičku službu konjugiranjem kroz glagolska vremena.

„Das Sein“ nije „das Wesen“, odnosno „bivanje“ nije „biće“. Jer das Sein (kao bivanje) ne može biti ništa konkretno; ne može biti mišljeno kao „biće“. Das Sein je bivanje bilo čega bivajućeg (glagolski prilog sadašnji), egzistiranje bilo čega egzistirajućeg. Kod Heidegera je to (ako je on to zaista tako mislio) „das Sein des Seindes“; što u suštini (na nemačkom jeziku) znači: „das seinde Seinde“: „bivajuće Bivajuće“. Kao naprimer „das existierende Nichts“ (postojeće Ništa) ili „die leidende Zivilisation“: „cvileća civilizacija“.

„Das Wesen“ je konkretno biće; konkretno bivanje kojem pripada bivanje: ono je bivanje (egzistencija, postojanje, trajanje, ...) njega kao njegova odredjenost u nizi Stanja stvari, a i ono metafizičko bivanje; u kom egzistira kao konkretno biće (das Wesen) samim bivanjem; postojanjem; konkretno biće u apsolutnom Bivanju (das Wesen im absoluten Sein). U univerzalnom bivanju (im universalen Sein) je sve: i konkretno i apstraktno. Tj. ono (univerzalno bivanje) je u svemu. Odnosno, „das Sein“ prijanja uz sve konkretno, jednako kao i uz sve apstraktno.

I oko ovog što sam rekao, Heidegger nije jasan, a pogotovo nije oko smisla uplitanja „vremena“ (u bivanje); kao neke važnosti bivstvjućem: (Martin Heidegger: „Sein und Zeit“). Prošlost, sadašnjost i budućnost, (pojedinačno ili u kontinuitetu uzeti), nemaju nikakvog značaja ni sebi (ni pojedinačno ni u kontinuitetu uzetim), ni onom što posmatramo „kao da postoji“; a ni u onom što realitet jeste – „nizanje Stanja stvari“, te da bi „bivanje“ ((kojem tri beznačajna (prošlost, sadašnjost i budućnost) pripadaju)) sebi sâmom nešto značilo. Bivanju ne treba ni bivstvjuće, ni „vreme“ (kojeg ionako nigde nema), nego je ono samo primarno bivstvjućeg; u sukcesiji Stanja

stvari. Dakle, o bivanju kao primarnom bivstvujućeg se može filozofirati ali bivanje bez bivstvujućeg ne znači sebi ništa. A pogotove ne znači ništa bivstvujućem kad je ono nepostojeće; kao „Ništa“.

Uplitanje nepostojećeg (vremena) u „das Sein des Seinden“, onako kako to nepostojeće i jeste – nepostojeće osim kao sukcesija Stanja stvari – jasno vodi u filozofsku katastrofu XX-og veka; koja je u suštini samo korov na korovu: filozofska katastrofa XX-og veka na filozofskoj katastrofi istorije filozofije. Traže Boga razumom, a On je bivstvujući u neopterećenom umu. Šta je egzistencijalizam? – Umetničko klizanje na ledu sa jednom klizaljkom i jednom skijom. Rekao sam da „bivanje“ nije termin za „biće“: das Sein ist nicht das Wesen. Ja neću da o nečijoj filozofiji trošim vreme ako se moramo raspravljati oko toga šta je filozof mislio. Ako nekom filozofu nije dovoljan jedan jezik (skup reči) da nešto jasno izrazi ili napiše, onda ili filozof ne poznaje jezik kojim se govorno ili pismeno izražava; ili mu ne valja filozofija. Ili i jedno i drugo.

Oko Heideggerove filozofije moram da se pozabavim u interesu ljudi koji rade korisnije stvari, nego što je filozofiranje. Plus – ja sam penzioner; „imam vremena“ da se bavim Heideggerom.

Heidegger je uman čovek bio. Osnovnu odrednicu u Univerzumu je shvatio: (kao) bivanje (postojanje, egzistenciju, ...). Ako nije tako shvatio kako ja mislim da jeste, onda problem nije u mojoj glavi, jer rekoh: „sein“ znači biti, a das Sein (imenica) može biti samo bivanje; imenica od poimeničenog, substantiviranog glagola „sein“. Das Sein, dakle nije das Wesen („biće“). Sâm Heidegger oko toga kaže:
a) „Das Sein selbst, zu dem das Dasein sich so oder so verhalten kann und immer irgendwie verhält, nennen wir Existenz.“

a) „Bivanje sâmo, prema kojem se konkretno postojanje konkretnog ljudskog bića (das Dasein) uvek nekako može odnositi i uvek nekako odnosi – nazivamo Egzistencija.“

b) „Existenz ist der Titel für die Seinsart des Seinden, das wir je selbst sind, das menschliche Dasein. Eine Katze existiert nicht, sondern lebt, ein Stein existiert nicht und lebt nicht. Sondern ist vorhanden.“

b) ((Egzistencija (**u filozofiji = postojanje, opstajanje, življenje**) je naziv za vrstu postojanja postojećeg, koje smo mi sâmi; ljudsko prisustvo. (**Dasein = konkretno postojanje konkretnog ljudskog bića**). Mačka ne egzistira (**ne postoji?!, ne opstaje?!, ne živi?!**), nego živi (?!), kamen niti egzistira, niti živi, nego je prisutan.))

To sve nema veze s bilo čijom terminologijom, nego je, ono što stalno govorim: beda evropske filozofije poslednja tri veka:

Inteligentno je pretpostavio „Bivanje“ kao ideju u Skupu svih mogućnosti, ali nije dovoljno ni sebi shvatio, ni bilo kome ubedljivo objasnio „Bivanje“ u odnosu na Skup svih mogućnosti: „Bivanje“ je i ideja i realitet svega idealnog i svega realnog; svake ideje, svakog čoveka, mačke, kamena, filozofa, budale, kriminalca, ... Pa i Boga sâmog; bilo da je on Skup svih mogućnosti ili bradati deda na oblacima. Tj.

„Bivanje“ biva, bivstvuje i ontički (kao ideja nezavisno od mišljenja i pojmljenja) i ontološki (metafizički: kao suština i Apsolutnog i konkretnog). I bivanje pripada svemu. „Ništa“ poseduje „Bivanje“ (egzistira) u oba slučaja takodje.

To što se Heidegger terminološki upetljao – nije strašno! Ali to što se evropski filozofi bave Heideggerovom upetljancijom, već sto godina, nije stvar samo evropskih filozofa, nego je i stvar slaboumnih Evropejaca; koji se dive svojim filozofima.

I jedne i druge je lako razumeti: Filozofija bi trebala biti funkcionalno, tj. korisno objašnjenje Univerzuma, a to znači

funkcionalno objašnjenje Svega. Heidegger je na kraju postao svestan da njegovo umovanje nije filozofija; pa je svoja umovanja počeo tretirati kao razmišljanja. Ljudima treba filozofija na jeziku koji razumu. Pa ako za objašnjenje Univerzuma nije dovoljan jezik od 300 do 500 hiljada reči, a od tog bogatstva su u dnevnom životu svima i sasvim dovoljne pedeset hiljada reči, onda neko, kao u ovom slučaju Heidegger, ko uvodi novu terminologiju ne želi ništa da objasni, nego želi da mudruje. Kao da Plotin o bivanju nije ništa rekao.

U bajci za decu (Hobit) (koju sam bio počeo čitati) je to uradio J. R. R. Tolkien, a u bajci za nazovi-filozofe (Sein und Zeit) je to uradio Heidegger.

Sâm Heidegger je smatrao da je sasvim u redu korišćenje metafora u njegovim razmišljanjima. Zaista se nekom metaforom može nešto ljudima lakše objasniti. Ali Heideggerova razmišljanja nisu objašnjenje Univerzuma, nego su literatura za ljubitelje mračnih bajki; nazovi-filozofija za nazovi-filozofe.

Pokazatelj da jedan filozof ne shvata Univerzum je filozofovo bavljenje takozvanim umetničkim delima. Uz napomenu da je Adorno filozof (Filozofija nove muzike), jer je muzika, kao i elektromagnetizam, jezik suštine Univerzuma: Ono što je čoveku matematika kao nauka za razumevanje svega merljivog u Opipljivom, jeste muzička harmonija za razumevanje svega neopipljivog u Opipljivom: akordi (slogovi) boja i tonova kao pokazatelji inteligencije, tj stavova, razumevanja i morala (tamo gde je moral moguć i potreban) živih bića; od amebe do andjela. Heideggerova terminologija je u službi njegove umetnosti; koju nazovi-filozofi nazivaju filozofijom. Njegova terminologija, u njegovim razmišljanjima, je manje korisna nego u ljubavnom romanu staviti u rečenicu emotikon „srce“ za „Ja te volim“, („I ♥ You“). S tim što su skoro svi emotikoni razumljivi skoro svima, a Heideggerovo „Sein und Zeit“ skoro nikom. Kao i meni, npr.

Kao što se ne stidim reći da nisam dočitao „Gospodar prstenova“, jer me bajke za decu ne interesuju, tako se ne stidim reći da za mene „Sein und Zeit“ nema vrednost, jer me ne interesuju ni bajka za odrasle. Što bih ja u ovom kratkom životu učio još jezik bajke „Hobit“ ili jezik bajke „Sein und Zeit“? Nije tužno ni to što su Hobiti nezanimljivi ozbiljnim ljudima, kao ni to što su Heideggerova razmišljanja nezanimljiva ljudima koji nemaju vremena za njegovu terminologiju. Tužno je to što je Heidegger bio najuticajniji mislilac 20-og veka.

Ali za to nije kriv on, kao što nisu krivi ni oni kojima je bio važan i pametan. Tako je kako je i – quit.

* Izgleda „quit“ ali ne bi trebalo biti. U stara vremena su mudraci nekog roda, plamena i naroda govorili ljudima svog roda, plemena ili naroda, a u staroj Grčkoj su mudrace (sofiste) zamenili filo-sofisti – prodavači veštine mudrovanja. Danas, kod vas, recimo civilizovanih Zemljana, monopol na mudrovanje, što se svelo na monopol na govorenje, su sebi nenasilno uzeli filozofi. Nenasilno, ali ipak pokvareno; iz svojih samoljubivosti, ili iz svojih nesposobnosti, da priznaju da su im filozofije (objašnjenja Celog i čoveka u Celom) manjkave. Ostali ljudi imaju svoje funkcije u sistemu proizvodnje rôba, Filozofi mudruju jedan drugom; ili jedan drugima. Pa kad filozofi ne razumu neku „filozofiju“ mudruju o njoj i nalaze joj stavove i značenja kojih ni njen autor, tvorac nije uvideo.

Umesto „Tako je kako je i – quit.“ mi kažemo: „Vaša stvar.“

Ali

5. deo – O divljaštvu Zemljana

* ko je ubio Zarathustru, Sokrata, Spartaka, Isusa, Ali Ibn Taliba, Matiju Gupca, Giordana Bruna, Mirzu Husein-Ali Nuriya, ...? Vartolomejska noć, Hitler protiv Jevreja, Hrvati protiv Srba, 22 miliona ubijenih Rusa, dve atomske bombe na Japan su sramota za celu planetu Zemlju u celoj vasioni? Bilo je ovde civilizacija zemaljskih i pre ove vaše. U svakoj primitivnoj, kakva je vaša danas, su živeli i mudri ljudi, koje hiljadama godina nisu slušali ni moćnici ni maloumnici. Ali vremenom su se neke zemaljske civilizacije uljudjivale, a neke su se vremenom uništile.

° Dobro: neke zemaljske civilizacije su se uništile, a šta je sa onima koje se nisu uništele?

* E, tu smo! Neki narodi su postali dugoživeći i egzistiraju tu pored vas, ali za proste oči životinja i vas prostih ljudi egzistiraju kao nevidljivi; jer vibriraju drukčije nego vi. Kad se u nekom narodu rodi neko ko je sposoban shvatiti da se njegov narod može moralom, a to znači umnošću uzdići – mi dodjemo i dodatno ga podržimo kojekakvim uputstvima i objašnjenjima. Tom jednom čoveku objasnimo koješta jedamput pa šta bude. Čoveka kojem se mi obratimo njegovi nazovu prorokom. A šta je on shvatio, svojim preneo i šta su njegovi razumeli nije više naš problem. Ako ne poveruju i ne shvate onako kako je Mirza Husein-Ali Nuri rekao „ ... u saglasnosti sa naukom i umom.“ onda vas pustimo da se opamećujete polako. Kroz sve patnje.

Jer ona vaša izreka da je svaka vlast od Boga data jeste tačna u tom smislu da ste vi svi taj Bog koji se raduje ili trpi klanjajući se budali na mestu vodje, cara, kralja, predsednika, ...

° Ali mi ljudi pretpostavljamo da vi dolazite na Zemlju ne samo kad, kako ti kažeš, želite nekom od nas nešto reći, da bi primalac vaše poruke posle nju nama preneo i prenosio.

* Tako je. Dodjemo kadgod pravite velike gluposti. Dodjemo, čudimo se koliko sporo napredujete ili čak ni ne napredujete i – tugujemo. Povučemo se kad se smirite.

U onom tvom videu « Medjuzvezdani slalom» si objasnio kako je nama moguće da na Zemlju dolazimo često, odnosno kadgod hoćemo. A kad smo počeli dolaziti na Zemlju? Juče si čuo nešto malo o tome.

Prvo smo vas otkrili kao životinje i primате. Pa smo onda malo intervenisali na osobinama raznih vrsta primata, a zatim doradili rase. Onda smo pustili da se razvijate kako znate i možete i čekali da dodjete do nekih nivoa zajedništva.

Tamo gde su, u današnjoj Latinskoj Americi, Africi i Evropi obožavali Sunce i klali decu, nevine devojke i nevine mladiće kao žrtve bogu Suncu, smo puštali da teče po njihovom divljačkom verovanju. Kao i u Indiji, gde je bilo i ima mnogoboštva, pa čak i onih ljudi koji slave Boga svih lopova, jer je Bog i lopov, kad nekom kao takav treba. Ali smo tzv. jednobožačka religijska učenja davali svim narodima koji su dostizali neki civilizacijski nivo. Sva ta učenja su, kao što rekoh, bila ista. Razlike su medju vama nastajale samo u zavisnosti od toga kako je koji prorok šta razumeo, interpretirao i svojim objašnio. Hronološki, kako je koji narod intelektualno sazrevao, smo puštali vavilonsko-asirsku religiju, koja se izmetnula u mešavinu semitsko-akadsko-sumerskih religijskih formi.

Početkom prošlog veka Nove ere – 1901./02. godine ste pronašli 300 paragrafa Hamurabijevog (1820. – 1780. p. n. e.) zakona, koji se, vi kažete začudjujuće, podudara sa starozavetnom Knjigom saveza – 2. Mozes iz jedanaestog veka pre Hrista.

Onda smo tamo (izmedju 628. i 551. p. n. e.) posetili Zarathustru, koji nas je razumeo kao da smo mu mi rekli, da je svemogući tvorac Vaseljene, Ahura Mazda, iz svojih misli (dakle ni iz čega) stvorio sve, pa posle čak dobre i zle duhove.

I On, Ahura Mazda, prema Zarathustri, je od početka znao da će doći do borbe između dobra i zla, ali nije hteo da uništi zlo (Djavola). Zarathustra je propovedao ukrstuće tela umrlih, Sudnji dan, obnovljen svet kao novo ostvarenje sveta, i večni život uskrsnutih. Naravno da nije sve razumeo pa je nudio veru. Mozes, prorok, sveštenik, vodja Judejaca i zakonodavac, je Izraelu doneo jednoboštvo faraona Amenophisa IV Ehnatona Nekih dvesta godina pre Isusa se pominju Esseni; kod kojih je telesno i religijski odrastao i sâm Isus Hristos.

Šta je od njih učio i naučio – „čulo“ se tobož` preko apostola Pavla i kontradiktornih jevanjdjelja; Netačno. Odnosno, zna se šta je iz svega iskonstruisao apostol Pavle, koji se u celu priču oko Isusa Hrista upetljao iz nekih ličnih razloga: kao pokajnik; bivši progonitelj Essena od Jerusalima do Damaska. I usmerio je Hrišćanstvo u nekom svom ličnom interesu pokajnika; propovedajući ljubav i praštanje, ali bez suštinskog shvatanja Celine. Uglavnom – posle koje desetine godina, od Pavlovih pisama i propovedi po Eladi, nastala su Jevanjdelja: Negde saglasna, negde nejasna, negde kontradiktorna.

Kad su se na Arabiji ljudi počeli interesovati za smisao života i tzv. duhovne stvari, jer su počeli trgovati i putovati i izvan poluostrva, a u Meki je bilo i Jevreja i Grka i kulture su se počele mešati, pojavio se Muhammed; kojem se prikazao Gabrijel, andjeo, (jedan od naših, za vas Vanzemaljac), i rekao Muhammedu šta mu je rekao.

Muhammed je među svojim proširio jedan važan i fin nauk: Da su pred Bogom i ženska deca jednako vredna kao i muška. Pa su ljudi, koji su tamo živeli izvan gradova, prestali neželjene bebe ženskog pola ostavljati u pesku pustinje; da umru bez hrane ili budu pojedene od pustinjskih zveri.

Još za života Muhammeda, a pogotovo posle njega su se počeli svadjati žestoko. Prvo oko toga da li je naslednik Muhammeda njegov najbliži krvni srodnik – rođak njegov i zet (muž njegove ćerke Fatime i četvrti kalif, zamenik, zastupnik samog proroka

– Ali Ibn Talib – ili je naslednik Muhammeda jedan od prva tri Kalifa. I svadjaju se oko toga još i danas; kao Suniti i Šiiti. Baš kako se svadjaju i međusobno ubijaju katolici i pravoslavci, i kao što su se ubijali katolici i protestanti. A i na Tibetu, odakle dolazi tobož` uravnoteženi i miroljubivi Dalaj Lama; koji danas nudi sreću depresivnima po Evropi i Americi, a ne priznaje da su Kinezi Tibetancima karma. Ako u karmu uopšte treba verovati.

Ukratko rečeno: sve jednobožačke religije su isto učenje.

„Ja sam jedan Jedini. Veruj samo u mene. Ne ubij. Moral je ovo ... Nemoral je ono...“

A s kojom namerom su ta jednobožačka učenja, samo budalama naizgled različita, data Vaviloncima, Egipćanima, Judejcima kroz Bibliju, Hrišćanima kroz Isusa, Muslimanima preko Muhammeda? (Buddha je sam došao tamo do nekih, uglavnom besmislenih zaključaka.)

Cilj je bio u tome da se ljudi razvijaju dotle da shvate da se radi o jednom te istom izvoru religija i učenja. I da su krajnji cilj mir, tolerancija, ljudskost, dobronamernost i nesebičnost.

Prvi dokaz, toga da su se ljudi opametili, bi bio taj da se oko religija ne svadjaju, nego da shvate da se u suštini svega radi o jednom te istom. To je prvi cilj: da se ljudi umire, uljude i shvate ko su i šta su. A čemu je sve to trebalo dalje da vodi?

Tako uljudjeni bi trebali doći na neki stepen moralnosti, nezavisti, nenasilja, ... što se naravno ne očekuje od svih, nego barem od onog procenta ljudi koji bi vodili i određivali javni život roda, plemena, naroda, ... I da se onda svi ljudi planete, tj. ove civilizacije prosvete na onaj, tako da kažemo dovoljni minimum, da se zasluži i dostigne intervencija na nasledne osobine u besmrtnost ljudi na Zemlji. Besmrtnost morate zaslužiti. A kao primati ste bili sa slabim izgledima da se razvijete na ovakve telesne sklopove i intelektualne sposobnosti na kojima ste sada. Tj. i dan-danas biste bili majmuni.

Mada, po logici stvari, civilizacije onih koji su stariji i od nas, pa i oni koji su teorijski i stvarno postali prvi, da kažemo intelektualno i moralno potpuno razvijeni, jesu u svojim historijama bili na istim nivoima razvoja, na kojima ste i vi kao primati bili i na kojima ste kao ljudi sada. Ali im se iz Skupa svih mogućnosti, konkretno shvatanjem moći htenja u kooperativnoj inteligenciji, posrećilo da se razviju do superiornosti u svemu. Pa su kao superiorni počeli i druge, kao i nas, pa i mi pokušavamo vas, uzdignuti na nivo blizak shvatanju smisla Celog. A bilo je i onih civilizacija koje su već na samim počecima svojih postojanja, po Skupu svih mogućnosti, stali odmah na liniju dostizanja najvišljeg nivoa inteligencije u živom biću, tj. u vrstama živih bića. Kako rekoh, morate zaslužiti besmrtnost. Vera vam je data da težite znanju. A vi se niste usaglasili ni u verovanjima. A kako da se usaglasite u nečemu što i nemate: u znanju o Celini; u znanju o, kako vi kažete, Univerzumu?

6. deo – O umu uopšteno

* Rekli smo da kao što oko ne vidi sebe, tako ni um ne razmišlja o sebi. Oko je nešto malo koje može videti neko drugo takvo isto. Um je nemerljiv na taj način: nije ni jedan, ni mnogo, ni bezbroj. Um je Nebrojiv, svestan sebe i izražen kao inteligencija. Um je kap i beskrajni okean prema poziciji Njega u jednom sebe-svesnom ispoljenju (Njega). Ne možeš reći da u okeanu ne postoji kapljica ali – pokaži je. Um kao okean jednako kao i um kao pozicija jeste jedan: istog svojstva u celini. Kao što je kaplja okeana slana jer je ceo okean slan. Ispoljenja uma su ljubav i moral. Sve što nije umno jeste bezumno. Um i razum su, tu smo saglasni, dve stvari: Jer je um radno operativna sposobnost mozga, a razum je mozak tom sposobnošću aktivan oko racionalnih stvari.

Nešto što nema mozak može imati znanje; kao što znanje imaju i biljke ili velika svemirska tela; koja imaju svoja polja znanja, stvorena umnim, slaboumnim i bezumnim bićima konkretne planete. Dakle, neko ispoljenje, koje ima mozak nije nužno i umno, nego može biti i slaboumno; zlodelno namerno ili zlodelno nenamerno. I to je za poseban razgovor, o tome šta je deo scene za nastanak i razvoj svrsishodnijeg i smislenijeg. Namerno zlodelni su samo slaboumni ljudi. Životinje nisu zlonamerne. One samo deluju u svom interesu i po pravima Opšte scene. Potvrda postojanja umnosti je samosvesnost do blaženstva. Mozak ima i vuk. Ali kad je um vuka na sebi samom? Nikad. Vuk živi za telo svoje, a ne za umovanje do svesnosti sebe u Bogu i svesnosti Boga u sebi. Vuk može biti sit ili gladan, umoran ili odmoran, ... ali izvan egzistencijalnih tema u njegovom mozgu nema ničeg. Može neko reći da mi ne možemo znati šta se dešava u mozgu jednog vuka. Ali znaju se vibracije njegovog tela, vibracije u mozgu njegovom. Svi procesi u nekom mozgu imaju boje. I svi procesi u svim mozgovima su istih boja. Tako se zna da li je u mozgu

spokojstvo, bes, mržnja, matematika, muzika, blaženstvo, totalna pasivnost u nameri, tj odvajanje od svega u punoj svesnosti sebe. Tako se zna i da su neki ljudi po aktivnostima svojih mozgova zaista iznad životinja ili nisu.

° O Bogu smo se razumeli. O slobodnoj volji, pretpostavljam, takodje; ne samo iz vašeg odnosa prema nama Zemljanima, nego i iz odnosa onih koje ste vi pomenuli kao razvijenije od vas. Mada ne shvatam u čemu mogu neka bića biti razvijenija od drugih. Osim naučno-tehnološki. A to zaista nije važno. Pa čak ni za sejanje života po vasioni, niti za blaženstvo Boga u sebi samom: Već samo jednim osvešćenim bićem negde u Univerzumu je Bog blažen. Tako da posle jednog blaženog u Univerzumu svaka druga civilizacija, svojim blaženim ljudima iskušava blaženstvo sebi, a ne i već blaženom Bogu.

7. deo – O odnosu njih prema nama

Trećeg dana smo se skoro posvajali:

* Dobar dan. Danas si ljut na nas.

° Jesam. Intervenisali ste genetski na primatima, kao roditelji maloj deci ste nam dali igračke, mislim na piramide i koješta na kamenju i s kamenjem, „suflirali“ na ispitima od životnog značaja, mislim na matematičare, astronome, fizičare, itd., nadgledate nas da ne padnemo sa ringišpila koji se zove politička ekonomije ili ekonomska politika, ili samo djubretarska politika, ..., a ne pokazujete nam se.

* Dobro. Meni se čini da si ti ljut na vas ali misliš da sve može krenuti drukčije i brže ako bismo mi ovde odlučnije intervenisali. Da bismo se razjasnili oko toga da još ne treba da vam se pokažemo – sastavimo ovu tvoju listu našeg odnašanja s vama obrnutim redom, pa odgovori ponovo sebi; ali mirno:

1. ne pokazujemo vam se.

2. nadgledamo vas da ne „padnete sa ringišpila“.

3. „sufliramo“ na ispitima od životnog značaja.

4. dali smo vam „igračke“.

5. stvorili smo vas.

° Shvatam sad da nisam u pravu što se ljutim. I izvinjavam se.

* A ne može to tako. Iako je ovo tvoj veliki poraz, jer se ti ne izvinjavaš nikom; pošto dobro paziš da ne uradiš i ne kažeš nešto što bi zahtevalo izvinjenje. Kao što mi želimo da ovaj naš razgovor prenesemo našima, tako bi bilo dobro da ti ovaj naš razgovor preneseš vašima. Da bismo te stvari razjasnili onima vašima koji to isto pomisle, a nikad se ne odljute i predju, ne samo u ateizam, jer nema Boga koji će da za vas svakakve zavede red umesto vas, nego predju i u konkretno zlo; nasilje i kriminal. Zato, izvoli, objasno to vama svima.

Da biste svi stalno držali u umu da, kako si ti ono rekao za Ruse pod Lenjinom, „nema smisla brati zelene jabuke“. Pa i vašima, koji su tobože mudri, a u suštini su mala, sebična, jogunasta, ljubomorna, osvetoljubiva, gramziva, ... deca.“ Posle mog ćutanja i oklevanja da išta kažem reče mi moj direktni sagovornik:

„Ako se stidiš što si nam bio ljut nemoj da se izvinjavaš. A ako ne možeš da nastaviš razgovor – dodji sutra.“

Nisam hteo da odem i dodjem sutra, ali nisam mogao ni početi da pričam iako su mi se sve tri moje greške razjasnile u momentu; kao kad sunce grune nakon što snažan vetar oduva veliki crni oblak. Ćutali smo. Oni su znali da ja „slâžem“ uvid. Ali su, pretpostavljao sam, strpljivo čekali da skinemo sa Dnevnog reda zablude koje sam izgovorio. Tu mi ona „naklonjenija“ žena reče: „I žao mi te je, a i nije. Ne moraš objašnjavati zbog nas ali je potrebno zbog vas“.

I šta sam mogao?

° Pa da kažem to što vi smatrate da je u interesu nas da kažem:

1. Ne pokazujete nam se jer je potrebno da se prvo uljudimo oko religija.
2. Nadgledate nas da mi, uglavnom, zaturani, afektivni, sebični, ljubomorni, jogunasti, gramzivi i osvetoljubivi, ... ne uništimo i one od nas koji nisu takvi.
3. Postupno teška i važna matematičko-tehnološka rešenja „šapućete“ onima koji su se okvalifikovali da ta „šaputanja“ razumu: stari Grci, stari Kinezi, stari Indijci, Vavilonci, Isus, otac Augustinus, Muhammed, Averoes, Nuri, Blaise Pascal, Leibniz, Carl Friedrich Gauss, Mendeljejev, Nikola Tesla, ...

Ustvari sam trajno ljut na evropske filozofe od E. Kanta pa naovamo. Osim na K. Marxa zbog „Kapitala“ i T. W. Adorna zbog njegove „Filozofije nove muzike“. Cela evropska filozofija zadnja tri veka je „pipanje u mraku“.

Hermeneutika s kraja 18-og veka se da shvatiti ovako: Imate jednu stambenu zgradu sa desetak stanara filozofa i umetnika. Svi oni pišu priče, romane, filozofske tekstove, ... mažu slikarska platna. Kad im do ruku dodju iste takve stvari već upokojenih tekstopisaca i umetnika, ovi živi ih sada dramatižuju prema pozorištu svog doba, svojih kriterijuma i svojih shvatanja Stanja stvari. Umetnička dela ocenjuju prema svojim merilima socijal-političkih zaostavština umetnika tvoraca. Svi današnji gâču kao guske na livadi da je slikarstvo Adolfa Hitlera bezvredno; da je njegovo slikarstvo kič. A to nije tačno. Prvo i osnovno, jer svi ti/oni hermeneutičari, ama baš svi, ne znaju ni osnovnu stvar koja se tiče umetnosti: da je ona stvaralaštvo živog bića (da ne kažem samo stvaralaštvo čoveka) u oblasti egzistencijalno nevažnih stvari. Prema tome i Hitler, kao slikar, je bio umetnik. E sad kojem se Jevrejinu, Srbinu, ili Ciganinu ne sviđa ni pomisao na Hitlera je jedna druga stvar. Koja ne bi trebala imati veze sa objektivnom ocenom slikarskih dela njega. Znači hermeneutika je pristrasno ocenjivanje tekstova i umetničkih dela. Odnosno plašljivi hermeneutičari bi Hitlerova platna i akvarele uništili ili premazali kojekakvim drugim formama i bojama samo da ne kažu da su to vredna dela: Kao da svi hermeneutičari mogu slikati bolje od Adolfa Hitlera.

Dva veka se nadmudruju oko „stvari po sebi“ što je ono po čemu ona pripada vrsti, i „stvari za sebe“ što je ono po čemu je ona samosvojna u svojoj vrsti. Što znači da samo neki čovek može biti „stvar za sebe“. I – gotovo.

Pa nemački idealizam; koji je tvrdio da se čovek i Bog sreću u umetnosti. Znači ne u istini nego u imitaciji, oponašanju, individualnom doživljavanju istine; da ne gubimo reči.

Egzistencijalizam je filozofija večne adolescencije feniksa: Pokušaj shvatanja konkretnog postojanja konkretnog postojećeg u realnom svetu. Ili beskrajni pokušaji nalaženja smisla sizifovske sudbine: Nenalaženje smisla življenja baca

Sizifa prvo u dekadenciju pa onda u depresiju; da bi on na kraju legao pod kotrljajuću stenu i prepustio svoju sudbinu Bogu, koji obitava na ovoj strani. Jer Boga na ovoj strani ne vide ni Sizif, ni filozofi, ni mučenici. De-konstrukcija je umobolna špekulacija o sadržaju i opsegu pojma. Itd.

I tu sam začutao.

* Stao si namerno da bismo mi rekli nešto o igračkama koje smo vam dali.

° Da. Jer sam pokušao to da razumem i imao mnogo, uglavnom ni meni samom prihvatljivih, objašnjenja.

* Dobro. Da bismo ljudima pokazali da postojimo i da smo na Zemlju dolazili posejali smo velike kamene gradjevine po ovoj planeti. Ali pre nego što se uljudite nećemo vam se pokazati, jer za oči imate gradjevine, za umove imate religiju, filozofiju i nauke pa se uredjajte. Zna se u celom Svemiru da su Zemljani primitivni, prosti, neobrazovani i da veruju najviše u ono što mogu iskusiti čulima dodira i vida, pa tek onda čulom sluha. A umno? Ihahaj, teško. I da ništa što je stavljeno kao pismo ili knjiga, ako nije bajka, ne ulazi lako u ljude. Ali ako sazidaš nešto veliko, kao što su piramide, kamene figure ljudi na Uskršnjim ostrvima, ..., onda se to primeti i pamti hiljadama godina; navodi ljude na povremena razmišljanja o mogućnosti postojanja nečeg ili nekog jačeg, nego što bi to moglo biti ljudske vrste; nego što su bili gradjevinari bilo kog faraona ili u peruanskoj pustinji.

Znači radi se samo o tome da smo hteli dati na znanje svim generacijama ljudi da nisu ovde sami, prepušteni svojim vladarima, koji su često psihopate.

Sada dolazimo sve češće jer smo videli da ste još infantilni sa vašim ratovima i atomskim naoružanjima. Pa gledamo da zaštitimo vaše dobronamerne i miroljubive od budala, koje bi mogle da unište ovu situaciju do koje ste došlo posle stotina

hiljada godina, nakon kakvog-takvog naučno-filozofskog nivoa poslednje zemaljske civilizacije koja se u svojoj „pameti i moći“ takodje samouništila; ustvari milionima godina posle dinosaurusu. I ne samo da biste sebi planetu uništili, nego i onima koji su na vibracijama koje vi ne vidite.

Nama, kako vi Srbi kažete, „ni u džep, ni iz džepa“, ali nema u svakoj galaksiji ovakve planete; sa svim mogućim hemijskim elementima na jednom mestu. A još redje ovako potencijalno inteligentnih i lepih životinja, kakve ste vi ljudi. Koje se (životinje, je li) mogu razviti u andjeoski narod.

Dok ste ono ratovali vodjeni psihopatama (Aleksandar Veliki, Hanibal, Krstaši, Džingis Kahn, Cortes, imperijalisti, revolveraši Divljeg zapada, Napoleon, Lenjin, Hitler, Pol Pot, ... puštali smo vas da radite sebi šta hoćete. Kad je sad došlo dotle da neki vaši manijaci mogu aktivirati ceo arsenal atomskog naoružanja – stražarimo da bismo takvu akciju u startu blokirali. Ova civilizacija može opstati, odnosno ima svetlu budućnost. Morate demontirati nosače velikih atomskih bombi i same bombe, jer nikome nećemo dozvoliti da uništi ovu planetu. Intelektualno-moralnim razvojem se možete podići na nivo sreće četvorbojnih, a to znači: ne sreće u podeli materijalnih dobara da neki plivaju u zlatu, a da se sirotinja smatra srećnom kad ima čist vazduh i čistu vodu, nego na onaj način kako si ti njima predložio. Pa da rekapituliramo:

8. deo – O vibracijama živih bića

Muzika je u Univerzumu ono slušljivo kojim se da shvatiti i vidljivo i nevidljivo.

Ceo opseg slušljivog odgovara opsegu vidljivog i nevidljivog: Kako je u muzici tako je na elektromagnetnim talasima u spektru svetlosti. Ono što znamo u muzici trebamo primeniti na raspon svetlosti

- 9 oktava,
- 12 hromatskih skala,
- 11 vrsta nizova terci (akorada):

Prvi	dur
Drugi	mol
Treći	dur+5
Četvrti	mol-5
Peti	dur maj7
Šesti	mol maj7
Sedmi	dom7
Osmi	mol7
Deveti	dur maj 7/+5
Deseti	mol7/-5
Jedanaesti	dim7

i imamo

- 1188 primeraka utelovljene inteligencije.

Temeljna boja u slogu (**prima**) pokazuje **nivo inteligencije** (što višlja frekvencija to veća inteligencija-radnoproizvodna sposobnost mozga),

Druga boja – (**terca**) pokazuje **pol** osobe;

Treća boja – (**quinta**) pokazuje **libido**

(čist, uvećan ili umanjen),

Četvrta boja – (**septima**) pokazuje **naklonost ka**

spoznaji stanja stvari (veliku, malu ili umanjenu).

Znači: jedan «dur» je muškarac koji nema naklonost ka spoznaji stvari, odnosno nije zainteresovan za druge stvari, osim za poštovanje pozitivnih normi društva i održanje života. A ako je "+5" onda ima jaku potrebu za seksualnim odnosima. Dalje, nećemo da te kritikujemo, nego da stavimo primedbu na jedan tvoj stav.

12'000 godina većina ljudi ne shvata ono što im kažemo, o onome što traže, naime o Bogu, a ti očekuješ da za tvog života shvate ono što ne traže, jer ne znaju ni da postoji, a ti od 2009-te godine čuvaš kao tajnu tvog romana „Planeta Harmonija“: konkretno: značenje pete vibracije (boje) u energetskom sklopu nekog živog bića.

Ako ti čekaš da se ljudi razviju u četvorbojne, da bi kao takvi shvatili da postoji i peta vibracija/boja živog bića – nećeš to dočekati ni da živiš još 73 godine. Pa onda neka ti bude dovoljno da tajna značaja i važnosti te vibracije ostane u tvom romanu, A njeno postojanje kaži ljudima. Jer, kao što i sâm kažeš, nisi ti tikva bez korena. Nisi pohađjao škole ali si imao na raspolaganju knjige koje su pisali oni koji su u školama prošlosti i sadašnjosti davali lekcije djacima i studentima.

Dakle:

1. živo biće mora postati petobojno.
2. petobojno živo biće mora sresti petobojno živo biće svoje vrste ali suprotnog pola.
3. Pošto ta (peta) boja znači potpunu predaju svojoj osobi, svoje vrste ali suprotnog pola, to samim tim, što je neko biće petobojno, znači da se to biće predalo svojoj osobi u poštovanju Skupa svih mogućnosti, neko kaže prema Bogu, i zahvalnosti za divno uredjeno Stanje stvari; konkretno rečeno: za divnu polarizaciju; zahvaljujući kojoj dva bića suprotnog pola iste vrste postaju jedno. U tom slučaju je razlika između amebe i Andjela „samo“ u tome što ameba ne zna ništa oko sebe i nije svesna ni sebe, a kamoli svoje važnosti na kompletnoj sceni, a Andjeo zna sve oko sebe i svestan je sebe kao pozicije Boga.

To je „odmotavanje“ života bazirano na volji podržanoj inteligencijom.

Dakle, predaja osobi svoje vrste, svejedno kog pola, nema nikakvu vrednost, ako je jedna od te dve osobe u, nazovimo to, ljubavnoj vezi histerična, ljubomorna, osvetoljubiva, intrigantna, ... pa makar i da je četvorbojna. Jer to znači da se takva osoba „predaje“ svojoj osobi iz svog interesa, a ne predaje se Bogu u zahvalnosti za divnu polarizaciju svega u Univerzumu.

4. Ti si petobojan, ali na tvom trouglu ste ti i Bog sâmi: nemate petobojni ženu da biste finalizirali pokrete ka smirenju. I kako stvari stoje – nećeš petobojni ženu ni imati. Jer petobojnih žena ima još manje nego petobojnih muškaraca. A tebe tako starog, bez novaca i suviše tolerantnog prema ženama teško da će uzeti jedna četvorbojna, koja je potencijalno sposobna da se razvije u petobojni. Šta je važno oko pete vibracije u nekom živom biću, a što ni ti ne znaš?

° Šta mogu na to reći osim da sam mislio samo to da petobojni biće egzistira u stanju blaženstva.

9. deo – O homoseksualnosti

* To je tačno, ali postoji nešto, za vas ljude mnogo važnije. Prenesi ovo, pa ko čuje – čuo je. Sve životinje, prostije od vas, vibriraju kao akordi sa temeljnim tonovima duboko na spektru elektro-magnetskih talasa. Tako da nisu slušljive sebi, odnosno nemaju nikakve aure. Tako da se njihove umne sposobnosti i polni naboji pokazuju sasvim ujednačeno: kao vrsno-instiktivne odrednice. Mnogi ljudi su vibraciono na prelaznim poljima elektro-magnetnih talasa koji pokazuju više svojstva životinja nego ljudi. Dodatno je tu i to da su kod nekih nižih životinjskih vrsta i ljudi, bez obzira na umne, t. j. bez obzira na radno-operativne sposobnosti njihovih mozgova, t. j. na temeljne tonove njih kao kvintakorada, nedefinisane druge vibracije njih; kao što su to i bilo koje vibracije bilo kojih akorada, što znači da nisu svi primerci svake vrste polno jasno definisani. To znači da oni koji su u ženskom telu i polno nagingju ženama u sebi jesu više muškarci nego žene. A oni koji su telom muškarci i nagingju više muškarcima jesu u sebi više žene nego muškarci. Za to oni nisu krivi ali takve osobe su, bez obzira na mnjenja okoline, i u sebi samima mentalno nestabilne; toliko da se nikad ne mogu uzdići na petu vibraciju, A retko ko i na četvrtu. Zato i kažem tamo: Šanse za uparivanje u jedno kompletno živo biće imaju samo dva petobojna bića jasno definisanih suprotnih polova.

Što se tiče treće vibracije blizu pameti i iskustva je da te boje starenjem, barem kod vas ljudi, postaju slabije. Ali kvinte ne utiču značajno na sklop ljudskog, ili bilo kog inteligentnog bića, jer su u sklopu ljudskog bića relevantnije vibracije broj dva i četiri, ili vibracija broj pet; ako je negde ima, nego što su to kvinte. Baš kako je to i u muzici; kad se neki akord, u višeglasju mora predstaviti sa samo tri tona. Pazi sad šta sledi. Ti možeš videti da sve životinjske vrste imaju tačno one sposobnosti i, recimo, znanja koje im trebaju.

Zmije otrovnice imaju šuplje zube, koje povijaju unazad kad im nisu u funkciji odbrane ili ubijanja za hranu; odnosno kad kroz šuplje zube ne žele izbaciti smrtonosan otrov. Mačke imaju kandže. Biljojedi imaju drukčije zube nego mesožderi. Ptice imaju krila. Neke ptice cvrkuću ovako, neke, onako. Pauci pletu mreže direktnom obukom iz informacionog polja planete; instiktivno. Polno zrele kukavice postavljaju jaja u gnezda drugih ptica; kao i njihove majke kukavice, koje nikad nisu ni videle, a kamoli nešto od njih naučile. Ajkulama raste novi red zuba, kad izgube prednji red istih. Neke vrste se razmnožavaju jajima izvan ženki, a neke jajima u ženkama. Svaka vrsta dobije svojstvo i osobinu koju jednosložno zatreba. Znači – nema evolucije. Sve se završi kroz jednu ili dve generacije.

Sada se, vama ljudima naizgled, na Zemlji ništa ne menja, jer je svaka vrsta sebi pribavila šta je htela. I u tom prividu definitivno postavljenih stvari i odnosa vi ljudi ne vidite koje su vam mogućnosti. A i da vidite – šta bi vam vredelo?

Proste životinje su u svojim primitivizmima bile uvek složne, ili beznačajno nesložne. A vi, uobraženo inteligentni se slažete ni oko čega. A zašto? Zato što niste ni sasvim glupi, a niste ni dovoljno inteligentni. Ustvari potencijalno ste inteligentni ali nemate nauku koja vam objašnjava da zlato, moć na oružjima i borilačkim veštinama, zalihama bilo čega za budućnost vas i vaše dece, ... ne koriste ni vama ni vašoj deci.

Ako biste se nekim značajnim brojem ljudi uljudili, a to znači postali petobojni, mogli biste za svoju vrstu u vaše nasledne osobine uneti štogod biste hteli. Htenjem biste postali nova vrsta: ne biste više bili ljudi, nego biste bili andjeli.

Hej, majmuni su vrsta – ljudi su vrsta – andjeli su vrsta

Unutar vrsta su rase. Ali kao što su od rasa majmuna nastali ljudi, tako od rasa ljudi mogu nastati andjeli. Žuti ne moraju čekati na bele. Niti crni na crvene. Niti neki narod na drugi narod. Zavedite red u narodu, usaglasite se u htenjima i „idite“

u smrt ili u život. Ali za put u smrt se ne morate mnogo truditi: uvek ste blizu te stanice.

Dakle, ako biste hteli besmrtnost – postali biste besmrtni. Neke civilizacije su i na ovoj planeti postizale naučno-tehnološkim putem da dugo žive. Moglo bi se reći da su se smatrale besmrtnim bićima. Ali besmrtnost na taj način, naučno-tehnološkim razvojem postignuta ne isključuje nemoral, interese, sebičnost, laganja, intrige, ... i tako, recimo naučno-tehnološki razvijene civilizacije su se na svojim, recimo, intelektualnim nivoima, a u suštini špekulativnim – samouništavale. Samo velik broj petobojnih može u genetski kod vrste, preko svojih novorodjenčadi, uneti besmrtnost. Sad se možeš pitati čemu novorodjenčad besmrtnima?

Ako ima mesta za milijarde milijardi zvezda ima mesta i za milijarde milijardi ljubitelja muzike, boja, pejzaža, polnih odnašanja, ... A samo je budalama u Kosmosu dosadno.

O budalama koje ovu lepu planetu i potencijale vaše vrste uništavaju smo već nešto govorili.

Posebno važna stvar u vezi sa ovim je da se značajna grupa petobojnih može stvoriti i samo u jednom narodu. Pa tako taj narod postane višlja vrsta ljudi kao što su nekad ljudi bili višlja vrsta primata. I ta nova vrsta ljudi svakako vibrira tako da se može korigovati na nevidljivost za životinje i proste ljude; kakvi ste vi danas.

° Je l' bilo takvih vrsta na Zemlji.

* Bilo ih je, a ima ih i sada. I kao što vi ne komunicirate sa majmunima tako i oni neće da komuniciraju sa vama. Mi komuniciramo s vama jer ste vi naš projekt. Kao što su i oni, za vaše oči nevidljivi, deo našeg projekta; ali potpuno završen; A zbog kojih i pazimo da vi neprosvetljeni ne nanese planetarnu štetu i njima i vašima koji valjaju.

° Sve to mogu razumeti ali ne mogu da razumem kako neka vrsta isposluje sebi osobine i svojstva koje poželi imati.

10. deo – O nastanku vrsta na planeti Zemlji

* Reći ću ti ali samo zato što odgovor na ovo pitanje egzistira negde duboko u podrumima tvog mozga. Odnosno znam da ćeš, kad ti sad to budem odgovorio, ostati bez reči, ali ne kao čovek koji je mnogo iznenadjen, nego kao čovek koji je čuo potvrdu zaključka svojih razmišljanja.

Pa, dakle, da rekapituliramo zakon razvoja vrsta na planeti: Svaka planeta, na kojoj ima života, je planeta sa svojim kapitalom informacija i znanja. Bilo da ta znanja planeta drži u svom magnetnom polju, u svojim mineralima ili u svojim vodama; okeanima.

Kad je jedna zmija, naprimer, poželela dva šuplja zuba, kojih su koreni u kesicama sa otrovom – informaciono polje planete je to „zapamtilo“. Kad se mnogo takvih želja, mnogo zmija, nakupi u informacionom polju planete, to postane „nalog“ za rekonstrukciju vrste. Informaciono polje planete ima sklop konkretne vrste u svom arhivu i to stoji kao elektromagnetski zapis genetskog koda zmije. Odnosno onog što stoji u klici zmijskog jajeta. Kad bi zmije sad htele i po jednu bodlju na repu, kao što ih škorpioni imaju, dobile bi i to ali samo ako bi ta korekcija dobila dozvolu Supervizora, odnosno overenu dozvolu Totalnog stanja stvari na planeti. Jer, zaista, svaka vrsta dobije ono što joj može koristiti, ali samo dotle dok ne postane previše opasna na sceni na kojoj se treba razviti sebe-svesno biće. Tu Supervizor „kaže“ zmijama:

„Dosta su vam dva šuplja zuba. Još da imate i bodlju na repu – kao škorpioni – bilo bi vam mnogo, a ni za šta.“

Zamisli ti sada šta bi bilo kad bi hijene počele da žele krila. Kome bi i za šta valjale leteće hijene?

Ako bi leteće hijene postale dominantna vrsta na ovoj planeti – planetu bismo mi morali preorati; kao što su je Reptiloidni preorali zbog dinosaurusa. U onom projektu Reptiloidnih nije Supervizor bio zakazao, nego su vrste postale zadovoljne.

Mi pretpostavljamo da će u ovom našem projektu Supervizor imati šta da radi. Odnosno da će dobro, kojeg u onom projektu nije ni bilo, jer je bilo samo životinjskog egzistiranja, postati faktor promena ka dominaciji božanske svesnosti.

Ipak i mi ćemo na ovoj planeti uništiti sve živo na kopnima, ako ljudi ostanu glupi kao što su glupi sada: Dominantna su vrsta, a moralno „tapkaju u mestu“ milionima godina već.

Recimo da nikom i ne treba večan život, ali kome treba zloba i zlotvornost? Dobrom zlo ne treba. A pošto je zlo propadljivo samo po sebi – zašto da ga mi ne uništimo u korenu, ako ono ne dozvoljava da dobrotu postane dominantna na planeti.

Istumbamo planetu kako su to Reptiloidni uradili i – pustimo ovde neke treće iz svemira da počnu sa novim projektom sejanja vrsta do nivoa jedne koja je vrsta najvišljeg intelektualnog dometa: blaženstvo u svesnosti sebe i potpunog smisla u Potpunom. Celom.

Tamo si negde na početku pomenuo i menstruaciju.

Ako neka vrsta postane besmrtna može postići i to da njihove žene imaju ovulacije svake stote godine naprimer, a ne svaka 28 dana.

Umesto 300 do 400 hiljada jajašaca imale bi samo 3 do 4 hiljade.

11. deo – O velikim gradjevinama na Zemlji

Četvrtog dana sam otišao na onu livadu i kad smo se smestili za razgovor rekao sam im:

„Posle našeg jučerašnjeg razgovora sam otišao misleći da nemamo više šta da razgovaramo ali nisam vam to hteo reći da ne bih „potpisao“ odgovornost za slučaj da odete i da se danas ne sretnemo. Hvala vam za sve, a posebno što ste me i danas sačekali. Da ste otišli pre ovog susreta ostao bih u samoprekoru do kraja mog života. Zašto? Namestilo se još jedno pitanje vama. Pitanje je kratko; kao što su to i većina pitanja ali je uvod dugačak.

Prošle noći sam sanjao kako se sa još jednom bliskom mi osobom, toliko bliskom da bi to mogla biti samo jedna od moje dve ćerke, provlačim u ležećem položaju kroz lavirint od velikih kamenih blokova. Bio je to uzak i nizak lavirint: Uzan nizak četvrtast kanal od velikih kamenih blokova, a pokriven jednako velikim kamenim blokovima. Iako iz kanala nisam mogao ništa videti, kao što se iz bilo kog lavirinta ništa napolju ne može videti – bio sam siguran da je lavirint takav kakvim sam ga sad opisao. Imao sam užasan osećaj jer, ne da sam se uplašio pomisli da je lavirint dugačak i zapetljan, nego sam se posle par metara u njemu osetio zarobljenim s osobom u mojoj pratnji! Dopuzao sam do kamena koji je zatvarao prolaz dalje. A prolaza nije bilo više ni iza nas dvoje. Ležao sam tako potrbuške a da nisam mogao ni glavu unazad okrenuti. Na sreću moju – tu sam se probudio. Posle sam razmišljao o snu. Uzan i nizak lavirint bi me možda naterao da razmišljam o kanalima u pećinama; da je bio bilo kakvih formi medju stenama sa šiljcima. Ali kanal je bio ujednačeno četvrtast; kao metalna cev za ventilaciju; neke velike stambene zgrade ili fabrike. I mada sit i presit ljudskih naklapanja, raspravljanja, svakakvih odgonetki i tvrdnji o Bogu, prorocima, Isusu Hristu, čudotvorcima, Iluminatima, vojskovođjama, zakopanim

dragocenostima, piramidama, velikim statuama na Uskršnjim ostrvima, Atlantidi, crtežima na kamenju Nazca pustinje, ... posle ovog sna ne mogah pobeći od pomisli na lavirint pod kamenim blokovima piramide. Pogotovo što sam juče intezivno razmišljao o mnogim pretpostavkama učenih ljudi, kad je reč o piramidama. Svedoci ste mi da nijednog momenta, tokom naših razgovora, nisam ni pomislio da vas o nečem misterioznom na Zemlji upitam, nego sam počeo razmišljati: da sâm dodjem do nekih odgovora o tome kako je sve moglo teći oko gradnji piramida, skulptura na Uskršnjim ostrvima, crteža na kamenju Nazca pustinje, ...

S obzirom na to da sam pročitao nekoliko tekstova o grandioznosti Keopsove piramide i identičnosti nekih brojki na njoj sa brojkama nekih fenomena iz astronomije, biologije, uglovima vezivanja azotastih baza u molekulu DNK, o broju 3,14 (π) (količnik iz površine osnovice piramide podeljene dvostrukom visinom nje), o maloj piramidi-mustri, visokoj tačno jedan metar (100 cm u ono vreme?), ... i još zaista mnogo čudnih stvari i brojki: 2,3 miliona kamenih blokova, uglavnom od 2,5 t, a poneki od 15-25, dok su oni nad kraljevom komorom i 70 t teški, savršeno tesani i savršeno uklopljivi, iz kamenoloma udaljenog oko 800 km, bez znanja o kolima s točkovima, bez poznavanja čekrka, bez dovoljno oblica za guranje blokova peščanim putevima, bez dovoljno užadi za vuču blokova, bez dovoljno čamaca za prenošenje blokova rekom Nil, sa samo 4 do 6`000 radnika, ... – ne dodjoh do drugog odgovora nego, da ste vi, ili neko moćan kao vi, gradili piramide pored kamenoloma i u komadima, cele piramide odjednom, preneli na mesta na kojima su sada. Zašto biste to radili – razumeo sam s početka naših razgovora. A kako ste to izvodili, ne tražim da mi objasnite; ni potpuno ni delimično, nego samo da mi odgovorite prosto sa „da“ ili „ne“:
„Da li ste vi gradili piramide pored kamenoloma i, u komadima odjednom, cele ih prenosili do Gize?

* Da. Tako je to bilo.

Mi nismo civilizacija koja seje igračke po Svemiru. Mi smo mogli doneti i jednu našu, gotovu piramidu, te da ne bismo mogli prebaciti jednu sa daljine od 1000 km, dolinom reke Nil. Ali bi ljudi, prepoznavanjem strukture materijala koji nije iz okoline postavljenih piramida, samo drukčije sebe kao plašljive izlagali. Plašljive u tom smislu da hiljadama godina razmišljaju o svakakvim načinima gradnji piramida, a nijednom se nisu usudili da izadju iz okvira svojih moći i pomisle da postoji neko kao mi: koji smo naučno-tehnološki neuporedivo opremljeniji i moćniji nego ljudi. Drugo: naše piramide su drugih dimenzije spolja i drugih dimenzija unutar njih. Dimenzije naših piramida ne bi imale smisla na pozicijama ovdašnjih piramida.

° Jeste li vi sagradili sve piramide?

* Ne. Samo tri velike i Sfingu. Mi smo videli šta faraoni glume i kako muče narod svoj. To nam je dalo ideju da pokažemo faraonu da se može predstaviti svom narodu kao miljenik Bogova, pa ako hoće i da se predstavi kao da je on sâm Bog, a mi to da iskoristimo za vredniju stvar. Mislili smo: neka se predstavlja da je Bog, ako je u to siguran. Jer, rekli smo da svako osvešćeno iteligentno biće je pozicija Boga. Mada mi nismo bili sigurni da je bilo koji faraon bio prosvetljen, jer prosvetljeni ne iscrpljuju svoj narod gradnjom velikih ličnih spomenika. Elem, da mi sagradimo nekom od njih veliku piramidu i ostavimo ljudima temu gradnje velikih piramide, kao uvod u razmišljanje o Bogu.

Rekli smo faraonu da ne zida ništa, nego da posle godine dana dodje rekom uzvodno do kamenoloma i da će tamo videti gotovu piramidu, kakvu niko dotad nije imao, niti će iko ikad takvu imati. Ljudi su već sa udaljenosti od koje hiljade kilometara, primetili sjajne bokove piramida i čudili se.

Naravno da mi to od ljudskih očiju nismo hteli kriti; nekim zidanjem piramide medju velikim planinama Afrike.

Ljudi ionako nisu mogli neorganizovano prilaziti gradilištu, jer tada nisu postojala prevozna sredstva na točkovima. A mi smo ionako piramide gradili noću. Faraonova ladja je plovila uz reku, a on i njegovi ljudi su se čudili i slavili njega; jer im je on bio obećao da nikog i ništa u Egiptu neće koristiti za gradnju piramide, nego da će mu Bogovi, kao sebi ravnomo, pokloniti jednu; dotad najveću. Nama nije ni do čije slave stalo, te da bi nam stalo do slave medju Zemljanima.

Kad smo piramidu postavili tamo gde stoji, rekli smo faraonu da prenese svojim naslednicima da ćemo sagraditi još samo dve velike i posle opet sve prepustiti daljnjim faraonima naslednicima.

Piramide posle Mikerena su, naravno, bile manje. Gradjenja njih su izazvala opet nezadovoljstva u narodu, kao i priče da novi faraoni nisu u milosti Bogova, jer ne dobijaju piramide na poklon. I gradnje piramida u Egiptu su prestale.

° To znači da ste tri velike piramide preneli sa njihovim postoljima?

* Pa naravno, jer su blokovi bili dovoljno dobro uklopljeni, da ih skoro nikakva drmusanja usput nisu mogla rastresti. A sa dve „velike konzerve“, kako bi ti nazvao naše veće letilice, svaku piramidu smo preneli kao tacnu sa palačinkama.

° Hvala. Kad ovo budem rekao ljudima nadam se da će prestati da se majmunišu.

* I mi se nadamo.

Krajnje vreme je da prestanu da se majmunišu.

° Ja pretpostavljam da ćemo se uskoro rastati, odnosno da ćemo se prestati susretati, pa da vas ne bih posle zvao u snu – želim da vam postavim još jedno pitanje.

12. deo – O šestobojnima

* Izvoli.

° Jeste li vi svi petobojni?

* Da. Mi smo ti sad ovde dokaz da su važniji dometi u međju-ljudskim odnosima, nego što su to dometi u nauci i tehnologiji. Tačno ti je i ono da postoje i šestobojni.

Koja je njihova falinka, odnosno zašto tuguju što su ignorisali i preskočili šansu da postanu besmrtni i da se upare u Andjele? Razvijali su se naučno-tehnološki do maksimuma. Ali – diskriminativno. Muškarci su vodili sve poslove izvan porodičnih prostora, a žene sve poslove u porodičnim prostorima. I to je tako teklo hiljadama godina. Pa je tako to ušlo i u genetski kod tih naroda. I u taoističku filozofiju: da je muškarcu mesto izvan kuće, a ženi mestu u kući. Kao što je fiziološki segment postao toliko jak da je žena težila da postane majka, tako je i društveni segment nje postao toliko jak da je težila da se prvo potčini „svom“, a ustvari bilo kom muškarcu. Kao što žena želi postati majka, a niti zna, niti razmišlja mnogo, o svojstvima, izgledima i sposobnostima deteta koje želi roditi, tako u genetskom kodu nje ne stoji ništa o „njenom“ muškarcu; osim toga da ga kao „njegova“ žena treba za oplod i porodicu. Treća vibracija (libido) je kod nekog ljudskog bića umanjena, ili normalna ili uvećana. Ali čak i sa niskom petom bojom/vibracijom kod žene proradi onaj genetski naboj, makar jednom godišnje, kao kod krave ili kobile, ... da postane bremenita i – mora da se upari. A krava ne zna ništa o biku. Niti ju išta o njemu interesuje: mora da se upari i – gotova stvar. Tako je i sa ženama šestobojnih postalo: „Imati muža, a kad će ko od nas dvoje kog i koliko često polno trebati – videćemo.“ Bivalo je sve to u ljubavi. Ali njihovi ljubavni odnosi su bili primitivni:

„Ti si moja, ja sam tvoj; deca su naša.“

Zašto mužjaci bilo kojih vrsta moraju više hteti, trebati i želeti polno opštenje – objasnili smo. Kad su muškarci sada šestobojnih bili dostigli nivo četvorbojnih, t. j. neki nivo filozofskih pogleda na svet i shvatili da je ljubav ustvari ono što je govorio vaš apostol Pavle: „Ti si moj/a ne zato što ja to hoću, nego kad/ako ti to hoćeš“, – bilo je kasno za promenu mentalnog nasledja u tom narodu. Žene su ostale trobojne, a muškarci su postali petobojni, pa i šestobojni: Milostivi prema svojim ženama i zajedničkoj deci, ali žene se nisu menjale. Osećaj pripadanja je bio jači nego osećaj davanja. U tom narodu nije moglo doći do konsolidacije da se zajedničkim htenjima, po pitanjima njihovih ljubavnih odnosa nešto genetski promeni. U njihovim ljubavnim odnosima su egzistirali jednostrana predaja i jednostrano potčinjavanje. Pa i predaja ne od strane svih muškaraca, nego od jednog vrlo sporo uvećavajućeg broja. Opet stotinama i hiljadama godina polako. Tako se njihov narod, polno gledano, nije ljubavno paralelno razvio; do dovoljnog broja jedinki, koji bi u genetski kod naroda uneo svojstvo nove rase; besmrtnost na osnovi moralno-filozofskog shvatanja polnosti i snage energetskog polariteta u jednom biću, t. j. Andjelu. Ženama je u narodu šestobojnih i dalje dobro, a muškarci nemaju kud. Diskriminativno je počelo, diskriminativno je trajalo i sad ne pomaže milosrdje, jedne strane (muškarci), kad druga strana (žene) i ne misli da joj nešto nedostaje.

Sedeli smo tako mnogo dugih minuta. Šta su oni razmišljali ne znam. A šta sam ja razmišljao – nisu imali šta znati, jer nisam ništa ni razmišljao. Postavio sam svoj um na četvrtu poziciju i uživao kao da sam sâm. Ne koliko vremena je prošlo dok su odlučili da me „probude“ tek jedan od njih je rekao:

* „Mislim da smo dovoljno dugo konstruktivno ćutali. Kad se budeš sećao ovih susreta zamišljaj da smo te na kraju svi pojedinačno zagrlili.“

° Hvala za sreću koja mi ostaje zbog toga što sam vas video i sa vama razgovarao. Sećajte se i vi mene kao da sam i ja vas, na kraju, svakog ponaosob zagrlio; u ljubavi za sve vas i sve vaše tamo. Hoću, ipak, na kraju da kažem još nešto, pa da to ponese vaše kao takozvanu filozofiju donekle zbuđenog Zemljanina.

Tokom naših razgovora su potencirani moral i shvatanje mogućnosti potpunog razvoja jednog društva. Takođe ste potencirali da naučno-tehnološki razvoj nekog društva nije odlučujući za potpuni razvoj naroda, tj. civilizacije. Među nama Zemljama vaša shvatanje Boga i morala ne mogu isposlovati uspeh kakav su te dve stvari isposlovale kod vas. Pa se donekle čudim kako je vama uspelo dogurati dotle gde se sada nalazite.

Tu su me svi pogledali s čudjenjem na licima njihovim, a ja sam mirno nastavio.

O čemu se radi? Vi ste prethodno, u jednom momentu, rekli da mi Zemljani ne možemo da se usaglasimo oko religija. Ne mogu ni ja s vama da se saglasim. Nego vam, s moje tačke shvatanja Stanja stvari, kažem da ste se vi, tamo gde ste se već tako uredili, samo usaglasili u veri, a ne uredili u znanju. Rekli ste mi ovde da je Božanski um „sebe svestan i kad je neizdiferencirana celina; kad je, kako bismo i vi i mi rekli, samo semenka.“ I to je, meni, filozofija za analizu. Zašto?

Um, kao radno-proizvodna sposobnost mozga je istovremeno i radnik i radionica. Postoje radnje, proizvodi i stanja uma! Šest radnji na tri nivoa i stanje na četvrtom. Dakle, ono što vi i ja nazivamo svesnošću nije ni radnja ni proizvod uma, nego je stanje uma: um u hibernaciji, a ne na četvrtoj poziciji svojih (ne)delovanja, koja je ustvari pozicija apsolutnog mirovanja sebe-svesnog uma. Ja zato mislim da Bog, koji je, kako i vi kažete delotvorna inteligencija na slobodnoj volji, biva u dva stanja apsolutno miran: U semenu sebe nesvestan, pa posle inteligentnim ispoljenjem sebe sebe-svestan.

Dok je Celo samo pra-semenka, ili pra-atom, umnost je tek potencijalna neizbežnost; dakle još nigde ispoljena; još nigde potvrđjena. Pre ispoljavanja Jedinog nema samo-svesti. Celo se osvešćuje tek konkretnim inteligentnim ispoljenjem Njega. Bićem koje poseduje organ kojim sebe traži u Celom. Taj organ je mozak. Tek mozgom, tj. instrumentom umnosti, može Celo postati sebe-svesno. Zato kažite tamo vašima da se Bog osvestio umovima „vaših ljudi“, tj. rasama ispod vaše rase, a ne umovima vas andjela tamo; Kojima su „vaši ljudi“ bili ono što su nama majmuni ovde: Preci. Vaši petbojni, pojedinačno nastali, su stariji od vas petbojno uparenih. Zato ja u svemu, govorim da je čovek biće sa svrhom. A vi, moralno i naučno-tehnološki razvijeniji od nas, jeste samo civilizacija špekulativno, tj. filozofski uspavanijih od naših špekulanata. Pa, pošto niste bili posmatrači diferenciranja pra-atoma, ne biste lako ubedili naše špekulante da je Bog sebe svestan i u semenu. Jer ako većina tobože obrazovanih Zemljana u to posumnja – ništa od našeg napretka ka besmrtnosti; jer neobrazovan narod ovde više veruje špekulantima nego svom neznanju, pa da bi se potrudio da sâm spozna istinu. Što je i razumljivo. I onda narodu ostaje traženje spasa kroz veru, religiju, jer je „dokumentacija“ nejasna; nepostojeća. Nije tek tako kod nas pitanje svih pitanja: „Da li je starija kokoška ili jaje?“

* Dobro. Ono što mi tamošnji i neki od vas ovdašnjih mislite i razlažete u osnovi ovako, kako zaključujemo o razvitku i smislu života od ameba do andjela, oko čega smo se manje-više usaglasili, dobije samo podsmeh šestobojno ortodoxnih. Koji su sad to, a?

Tu je moj sagovornik začutao. Čutali smo dugo; ali ipak nije bilo sumnje da razgovor nije završen. Pustili su me da se čudim i razmišljam o šestobojnima, koji su filozofsko-religijska struja medju njima tamo. Onda je jedan od ovih „mojih“ gostiju nastavio:

Da, da. Svi Šestobojni su dobroćudni genijalci. Njihovi mozgovi su prijemnici i pohranjivači svih foto, audio i čulnih informacija i doživljaja. Razlikuju se među sobom po tome što su neki sigurni u večno budnu i aktivnu Inteligenciju, a neki su sigurni da bez mozga nema ni uma; ni umnih radnji i stanja. Prvi su, uslovno rečeno ortodoksni vernici, a drugi su, uslovno rečeno, materijalisti. Imamo ovde film našeg razgovora sa šestobojnim ateistima i sa šestobojnim vernicima; ortodoksnima. Da ti to projektujemo ne vredi – ne znaš njihov jezik. Ipak pogledaj kako šestobojni izgledaju.“

Video sam ih u šetnji kroz bajno šareno, cvetno polje. Video sam svetlo-plave, kao što su ovi sa kojima sam razgovarao i mlečno-zlatne; za glavu višlje od ovih plavo-zračećih.

„Mi ovde razgovaramo sa šestobojno ortodoksnima. Kad bi ti na neki način stupio u neki razgovor s njima pitali bi te ovo: „Ako je sve počelo iz Skupa svih mogućnosti, ali iz nesvesti u svest, a na osnovama dominacije Inteligencije u slobodnoj volji, u kojoj vrsti, posle paramecijuma, su nastali polarizacija, polni organi, polno opštenje i orgazam; kao završni čin polnog opštenja, a sve u cilju produžetka vrste?“

Da, da. Tišina. Ovako bi ti ćutao i pred njima. Onda bi ti oni rekli da prema tvojoj i našoj teoriji o nastanku vrsta i sa suštinskim karakteristikama i sposobnostima jedinki svih vrsta moramo priznati ovo:

„Trajna budnost i stvaralaštvo Boga se potvrđuju polarizacijom svega i svačega u Univerzumu, a finalno – orgazmom među životinjama. Orgazam je u telesnom ono što je blaženstvo u umnom. Doklegod uživaš samo orgazam u telesnom – nisi finalizacija Božjih namera, težnji, planova i aktivnosti. Kad udješ u blaženstvo, kao petobojan, onda si poluproizvod Boga. Gotov proizvod Boga smo mi – Andjeli. Mi smo u blaženstvu i umno i telesno.

„Zato i izgledate tako polupijani.“ – rekoše nam šestobojni. Dalje su nam govorili:

„Niko ne može poželeti nešto što ne zna da postoji. Konkretno: riba zna da se može hodati po Zemlji – i pita se „Šta će mi to kad izvan vode ne mogu disati?“

To bi bilo isto kao kad biste vi ljudi poželeli da možete odavde skakati sa planete na planetu. Ali šta će vam to na planeti Veneri, sa temperaturom od 470°C i 95% ugljendioksida u atmosferi? Itd. Na Saturnu onako, na Neptunu onako, ...

O ribi, koja ne želi da dobije noge, iako poznaje bića koja hodaju Zemljom, možemo nešto i fantazirati ili o čoveku koji ne želi ni sposobnost da skače sa planine na planinu, iako poznaje skakače raznih vrsta. Ali kako da neko poželi polarizaciju medju živim bićima kad nema pojma o njoj; nema pojma o tome čemu bi to koristilo. Pa onda još i to: u polarizaciju medju živim bićima uključiti polne organe, polno opštenje i orgazam. Ko ili šta može znati o snazi i milini doživljaja orgazma, pre nego što ga doživi? Kako to objasniti novorodjenčetu bilo koje vrste na Zemlji ili bilo gde u Svemiru? Tek polno zrela životinja bude na to bačena; nagonom; tempirano. Na polno opštenje prinudjena. Od koga? Od večnog Boga koji ima znanje, pojam i svrhu polarizacije, polnih organa i orgazma.

Mi smo šestobojnima rekli da je polno opštenje večna težnja odvojenog dela jednog, (naprimer paramecijuma) ka delu bivšeg sebe; od kog je odvojeno. Tu su se oni samo nasmejali. Šestobojni ortodoksni nisu tužni zato što ne žive večno, jer se oni ne smatraju ni zakinutim ni oštećenim; kao što ortodoksni Yogi ne želi da posle smrti svog tela dalje egzistira kao osobenost, nego želi da se raspline u Okeanu večne inteligencije. u Skup svih mogućnosti ali, kako šestobojni ortodoksni smatraju, Bogom odredjenim i potpomognutim. Za šestobojne ortodoksne su sex-apstinenti totalne budale, kao što su totalni grešnici oni koji na polno opštenje prisiljavaju za polno opštenje nezrela bića svoje vrste, a pogotovo bića izvan svoje vrste.

Bogu je milija jedna prostitutka nego sveštenik koji se od seksualnih odnosa uzdržava. A da ne pričamo o onim ljudima koji zloupotrebljavaju decu.

Dakle, ni ti, ni mi ne znamo ništa sigurno. Ali znamo mnogo više, nego Nikolaus Cusanus, šta sa Bogom ne može biti povezano.

° Znači da je Bog, ipak, onako kako ste mi tamo rekli: uvek sebe svestan; svejedno da li je u ispoljenjima ili u semenu; neispoljen?

* Da.

° Pa kako biste mi vi definisali Boga?

* „Večno egzistirajuća inteligencija, večno sebe svesna, tvorac života, vrhovni zakonodavac koji određuje Skup svih mogućnosti (u kom caruje slobodna volja svih ispoljenja Njega) i određuje Skup nemogućnosti (da bi Skup svih mogućnosti imao smisla).“

° To znači da ona moja teorija o čoveku kao biću sa svrhom, kojim se Apsolutno osvešćuje ne valja?

* Da. Ne valja. Jer se čovek osvešćuje sebi, a ne Bogu; kao da je Bog ikad sebe nesvestan? Naravno osvešćeni čovek jeste pozicija Boga, ali Bog svakako egzistira bez čoveka, pa svejedno da li se čovek iz Skupa svih mogućnosti uzdigao na božanski nivo – biti sebe svestan – ili je prosta životinja, ali čoveka bez Boga ne bi ni bilo, te da ga može biti bez onih zakona koje je Bog postavio, a koji se zovu Skup svih mogućnosti. Čovek postoji dok je svestan svoje slobode u večnoj inteligenciji. Kad toga nije svestan, onda je on samo deo scene za nastanak i uzdizanje vrste sebe-svesnih jedinki nje (vrste). Bog nema interes da uništava bilo šta u Skupu svih mogućnosti, nego se uništavaju ispoljena u svojim računicama oko svojih koristi.

U prostoj materiji egzistiraju procesi koji živim bićima izgledaju kao raspadanja ali je to ustvari neorganizovani život u Skupu svih mogućnosti, za razliku od tzv. organizovanog života u bićima koja se klasifikuju kao živa. Mada je između tzv. neorganizovane i tzv. organizovane materije koperacija u interesu organizovane u tom da organizovana (mozgom) razmišlja i pamti a neorganizovana (mineralima) samo pamti.

° Uh! Sad ću imati problema već sa mojim ljudima kad budem tvrdio da se Bog dokazuje polarizacijom, polnim organima, polnim opštenjema i orgazmom. Odnosno da je seksualni nagon u Božjem planu dat kao način razvoja vrsta živih bića, a orgazam je dat kao nagrada za predavanje tom nagonu u cilju produžetka vrste.

* Već znam da se oko toga nećeš uznemiravati, nego ćeš tako, kako si ponekad bezobrazan – uživati da time šokiraš ljude. Odnosno – budi miran i pozovi svakog da ti dokaže da nisi u pravu. A mi ti stojimo kao profesori koji su ti dali licencu da među ljudima zastupaš Boga, kao tvorca realnosti; kojoj se ne mogu odreći ni polna opštenja među živom bićima.

° To mi je, ipak, studentska diploma?

* Da. A sad se zaista rastajemo.

° Srećan vam put od par sati.

* Hvala. I tebi ostanak na ovoj divnoj planeti.

Izašao sam iz „konzerve“, čuo da je nešto iza mene škljocnulo, kvrcnulo ili tako nešto – okrenuo se i video samo poleglu žutu travu. U daljini voz ka Belachu. Valjda onaj iz Oltena.

Išao sam polako kući gurajući svoj bicikl i u sebi izražavao divljenje Zarastustri, koji je onda davno imao sreću da mu kažu da je Bog stvorio sve iz svojih misli. Ali kako je teško to razumeti. Bože moj!

~ 64 ~

Solothurn, 15. Decembar 2021. – 14:26:00